

“Büyük İsrail”: Orta Doğu için Siyonist Plan

Kanlı "Oded Yinon Planı" Tam Metni

Yazar: Oded Yinon, Kudüs, Şubat 1982

Önsöz: Michael Chossudovsky, 6 Eylül 2015

Yayıncı: Khalil Nakhleh, Belmont, Massachusetts, 23 Temmuz 1982

İbranice-İngilizce Çeviri: Israel Shahak, 13 Haziran 1982

İngilizce-Türkçe Çeviri: Ercan Caner, Ankara-Türkiye, 28 Ocak 2017

Önsöz

Aşağıda sunulan “**Büyük İsrail**” devletinin oluşturulmasıyla ilgili doküman, Netanyahu hükümeti içindeki güçlü Siyonist hizipler ile Likud partisinin olduğu kadar, İsrail ordusu ve istihbarat teşkilatının da temel politikasıdır.

Son zamanlarda meydana gelen gelişmelerde **Donald Trump**, İsrail tarafından inşa edilen illegal yerleşim yerlerine olan desteğini ve işgal altındaki Batı Şeria’da, İsrail yerleşim birimlerinin yasa

dışı olduğunu teyit eden Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin 2324 nolu kararına karşı çıktığını doğrulamıştır.

Siyonizm'in kurucu babası olan **Theodore Herzl**'e göre Yahudi Devletinin toprakları; Mısır Nehrinden Fırat Nehrine kadar uzanmaktadır. **Rabbi Fischmann**'a göre ise "**Vadedilmiş Topraklar**" Mısır Nehrinden Fırat Nehrine kadar uzanmakta ve bir kısım Suriye ve Lübnan topraklarını da içermektedir.

Mevcut bağlamda bakıldığında Irak savaşı, 2006 yılı Lübnan savaşı, 2011 yılı Libya savaşı, Suriye ve Irak'ta halen süren savaşlar, Yemen savaşı ve Mısır'daki rejim değişikliğinin nedenleri, Orta Doğu Siyonist Planıyla ilişkilendirilerek okunmalı ve anlaşılmalıdır.

Bu plan, İsrail'in yayılcı projesi kapsamında, komşu Arap ülkelerinin zayıflatılması ve sonunda parçalanmasını öngörmektedir. Stephen Lendman'a göre "**Büyük İsrail**" Nil vadisinden Fırat Nehrine kadar olan topraklardan ibarettir. Yaklaşık bir asır kadar önce, Dünya Siyonist Organizasyonunun Yahudi Devleti için planladığı topraklar aşağıda sunulmuştur:

- Eski Filistin toprakları,
- Sayda ve Litani Nehrine kadar olan Güney Lübnan,
- Suriye'nin Golan Tepeleri, Hauran Platosu ve Dera Kenti ile
- Dera-Amman arasındaki Hicaz demiryolunun kontrolü, Ürdün ve Akabe Körfezidir.

Bazı Siyonistler ise daha fazlasını talep etmektedirler; Batıda Nil Nehri ile Doğuda Fırat Nehri arasında kalan ve Filistin, Lübnan, Batı Suriye ve **Güney Türkiye**'yi de kapsayan toprakları istemektedirler.

Siyonist proje, Yahudi yerleşim birimlerinin genişletilmesini desteklemektedir. Daha geniş anlamda, Filistinlileri, Filistin topraklarından sürerek sonunda, Batı Şeria ve Gazze'yi İsrail devletine katmayı öngörmektedir.

Büyük İsrail birçok "**Uydu Devlet**" ortaya çıkaracaktır. Lübnan, Ürdün, Suriye ve Sina Yarımadasının yanı sıra Irak ile Suudi Arabistan'ın topraklarının bir kısmını içine alacaktır.

Mahdi Darius Nazemroaya'nın 2011 yılında Global Research'de yayımlanan makalesine göre Yinon Planı İngiltere'nin Orta Doğu'yu sömürgeleştiren planının bir devamıdır:

Yinon Planı, İsrail'in bölgesel üstünlüğünü garanti altına almayı hedefleyen stratejik bir İsrail planıdır. Bu plan, İsrail'in, çevresindeki Arap devletlerini daha küçük ve daha zayıf devletlere bölerek, kendi jeopolitik ortamını yeniden şekillendirmesini dayatmakta ve şart koşmaktadır.

İsraili strateji uzmanları, bir Arap devletinden gelebilecek en büyük stratejik tehdit olarak Irak devletini görmüşlerdir. Irak'ın Orta Doğu ve Arap Dünyasının Balkanlaştırılmasında merkez olarak seçilmesinin nedeni budur. İsraili strateji uzmanları Irak'ta, Yinon Planının konseptleri esas alınarak ülkenin, bir **Kürt devleti** ile biri **Şii Müslüman**, diğeri **Sünni Müslüman** olan iki Arap devletine bölünmesini talep etmişlerdir. Bu amaca ulaşmak için atılan ilk adım, Yinon Planının bahsettiği Irak ile İran arasındaki savaş olmuştur.

2008 yılında “The Atlantic” dergisi, ABD ordusuna ait “Armed Forces Journal” dergisi de 2006 yılında Yinon Planındakilere çok benzeyen ve ortalıkta dolaşan haritalar yayınlamışlardır. **Biden Planının** da talep ettiği bölünmüş bir Irak’ın dışında Yinon Planı; Lübnan, Mısır ve Suriye’nin de bölünerek parçalanmalarını içermektedir. İran, **Türkiye**, Somali ve Pakistan’ın bölünmeleri de bu görüşler ile örtüşmektedir. Yinon Planı aynı zamanda, Kuzey Afrika’nın da dağılmasını talep etmekte ve bu çözülmenin Mısır’dan başlayarak Sudan, Libya ve bölgenin geri kalan kısımlarına yayılmasını öngörmektedir.

Büyük İsrail, mevcut Arap devletlerinin parçalanarak daha küçük devletlere dönüşmesini gerektirmektedir. Plan, iki ana temel üzerine oturtulmuştur. İsrail hayatta kalabilmesi için **1)** bölgesel bir imparatorluk olmak ve **2)** bütün mevcut Arap devletlerinin dağılarak küçük devletlere dönüşmesi için bütün bölgenin bölünmesini etkilemelidir. Buradaki “**Küçük**” kelimesi her bir devletin etnik ve mezhepsel kompozisyonuna bağlı olacaktır. Sonuç olarak, Siyonist beklenti; mezhepsel ayrılıkları olan devletlerin, İsrail’in uydusu ve ironik bir şekilde ahlaki meşruiyetinin kaynağı olmalarıdır. Bu, ne yeni bir fikirdir, ne de Siyonist stratejik düşünce sisteminde ilk kez ortaya çıkmaktadır. Aslında, bütün Arap devletlerini daha küçük parçalara bölmek yıllardır sürekli yinelenen bir temadır.

Bu açıdan bakıldığında Suriye ve Irak savaşları, İsrail’in bölgesel yayılmacılığının bir parçasıdır.

Michel Chossudovsky, Global Research, 06 Eylül 2015, 28 Aralık 2016 tarihinde güncellenmiştir.

Çevirenin Notları

İnternette yaptığım incelemede, **1982 yılında** yayımlanan Büyük İsrail – Orta Doğu için Siyonist Plan isimli dokümanın tam Türkçe çevirisine ulaşamadım. Yıllardır, Türkiye dâhil, bölgede meydana gelen olaylara bu plan penceresinden de bakılmamasını büyük bir eksiklik olarak gördüğümden, yabancı dil bilmeyen okurlar için planı Türkçeye çevirmeye karar verdim.

Planın ABD’nin **Büyük Ortadoğu Projesi** (BOP) ile olan ilgisinin anlaşılabilmesi için özet olarak bu plandan bahsetmenin uygun olacağı kanaatindeyim.

Türkiye dâhil 22 ülkede sınırların değişmesini öngören Büyük Ortadoğu Projesinin sözde hedefleri; bölgeye demokrasinin getirilmesi, terörün ortadan kaldırılması, ekonomik ilişkilerin artırılması ve bölgede istikrarın sağlanması olarak ilan edilmiştir. Dünyadaki doğal gaz rezervinin % 34’ü, petrol rezervinin ise % 65’i Orta Doğudadır. Mısır, Cezayir, Libya ve Tunus petrol rezervleri de eklendiğinde bu oran neredeyse % 70’e ulaşmaktadır.

Bu kaynaklara ulaşmak ABD’nin stratejik hedefleri arasındadır. ABD’nin diğer hedefleri ise kendine rakip olabilecek güçlerin oluşmasını engellemek, doğal kaynakların denetimini ele geçirmek, **İsrail’i emniyete almak** ve rakip olarak gördüğü ülkeleri bölgeden uzak tutmaktır.

İsrail 1948 yılında **David Ben-Gurion** tarafından bağımsızlığı ilan edilen bir devlettir. 1866-1973 yılları arasında yaşayan Gurion, İsrail’in kurucu babası olarak tanınmaktadır. Gençliğinde sosyalizm ve Siyonizme tutku duyan Gurion 1906 yılında Filistin’e göç etmiştir. 1935 yılında

Yahudi Ajansı başkanlığına seçilmiş ve 1948 yılına kadar bu görevi sürdürmüştür. 1948 yılından, 1950 yılının başlarında kısa bir dönem hariç olmak üzere, emekli olduğu 1963 yılına kadar İsrail başbakanlığı ve savunma bakanlığı görevlerini yürütmüştür. Lisan öğrenmede büyük becerisi olan Gurion anadili olan İbranice'nin yanı sıra, Türkçe, İngilizce, Rusça, Fransızca, Almanca ve hayatının son dönemlerinde İspanyolca ve antik Yunanca öğrenmiş fakat ironik bir şekilde neredeyse bütün hayatını aralarında geçirdiği Arapların dilini öğrenmemiştir. Filistinliler Gurion'u zalim, duygusuz ve ırkçı bir sima olarak görürlerken birçok Yahudi, Siyonist ve Batı halkı onu Yahudi halkının "**kurtarıcısı**" olarak görmektedirler.

Siyonizm, Kudüs'te bulunan "**Zion**" isimli bir dağdan gelmektedir. Zion kelimesi "işaret" veya "anma" anlamına gelmektedir. "**Shivat Zion**" İbranicede, Yahudi sürgünlerin Zion'a Dönüşü anlamına gelmektedir. Siyonist düşünce akımları zaman içerisinde evrimleşmiş, Avrupa'da meydana gelen olayların yanı sıra, sosyalizm, milliyetçilik ve sömürgecilik gibi sosyal ve kültürel hareketlerden de etkilenmiştir. Arapların Siyonizme karşı çıkması sadece ekonomik, sosyal ve politik nedenlerden ötürü değildir. Geleneksel Müslüman inancına göre Yahudiler ikinci sınıf insandırlar.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında **uygulanma** safhasına geçilen Siyonizme büyük katkıları olan Gurion, her zaman Yahudilerin karşı koymadan ve savaşmadan gaz odalarına gitmesinin acısını yaşamış ve kendisini de bir anlamda sorumlu hissetmiştir. Bu gerçek onu kökten değiştirmiş ve zalim, duygusuz, katı, diplomatik olmayan ve özellikle komşu Arap devletlerine bir mesaj vermek istediğinde süratle güç kullanan birisi haline getirmiştir.

Günümüz İsrail Devletinin 1099 yılından günümüze kadar olan kronolojisini, İsrail devletinin geçmişinin hatırlanması ve "Orta Doğu için Siyonist Plan" başlıklı stratejik planın daha iyi anlaşılabilmesi için aşağıda sunuyorum:

YILLAR	OLAYLAR
1099-1291	Haçlı İşgali: 200 Yıl süresince ülke Haçlıların yönetiminde kalmıştır. Temmuz 1099 tarihinde Papanın çağrısıyla beş haftalık bir kuşatma sonrasında Kudüs işgal edilmiştir. Müslüman Selahattin 1187 yılında Haçlıları yenilgiye uğratmış ve Yahudilere, Kudüs'te yaşamak dâhil belirli bir özgürlük vermiştir. Selahattin'in ölümü sonrasında Haçlılar ülkeyi tekrar ele geçirse de, Memlukler 1291 yılında Haçlıları kesin bir yenilgiye uğratmışlardır.
1291-1516	Memluk Dönemi: Ülke Şam'dan yönetilmiş, birçok liman, yeni bir Haçlı işgali korkusu nedeniyle yıkılmıştır. Orta Çağın sonlarında kent merkezleri harabeye dönmüş, Kudüs terk edilmiş ve küçük Yahudi toplumu sefalet içerisindeydi.
1517-1917	Osmanlı İmparatorluğu Dönemi: 1517 yılında Osmanlı İmparatorluğunun işgali sonrasında ülke dörde bölünerek Şam'a bağlanmış ve İstanbul'dan yönetilmiştir. Bu dönemde 1564 yılında Muhteşem Süleyman, Yahudi göçü için düzenlemeler getirmiştir. Bu dönemde Kabbalah (Yahudi Mistizmi) gelişmiş ve Yahudi yasalarının çağdaş sınıflandırması yapılmıştır. 1860 yılında Kudüs duvarları dışında ilk Yahudi yerleşim birimi inşa edilmiştir. 1882-1903 yılları arasında esas olarak Rusya'dan ilk büyük göç dalgası (Aliya) yaşanmıştır. 1887 yılında ABD Başkanı Grover Cleveland, Filistin'in Siyonistler açısından önemini göz önüne alarak, Osmanlı İmparatorluğuna bir Yahudi elçi görevlendirir. Sonraki 30 yıl boyunca demokrat ve cumhuriyetçi başkanlar da aynı uygulamayı sürdürürler. 1897 yılında ilk Siyonist Kongre Theoder Herzl tarafından İsviçre'de düzenlenmiştir. Kongrede Dünya Yahudi Ajansı kurulmuştur. Ajansın ilk yıl temsil ettiği ajans sayısı 117, sonraki yıl ise 600'dür. Siyonist Kongre sonrasında Viyana'dan iki haham Filistin'e gönderilir. Filistin'in % 96'sı Müslüman ve Hristiyan'dır ve toprağın % 99'unu ellerinde bulundurmaktadırlar.

YILLAR	OLAYLAR
	<p>Hahamlar yazdıkları mektupta: “Gelin güzel ama başka bir adamla evlenmiş.” diye yazarlar. 1904-1914 yılları arasında Rusya ve Polonya’dan ikinci büyük göç dalgası yaşanmıştır. 1909 yılında, Kinneret Gölü kıyısında Degania’da ilk kibutz (kolektif Yahudi çiftliği) ve tamamen Yahudi olan ilk modern şehir olan Tel Aviv kurulmuştur. 1917 yılında 400 yıllık Osmanlı dönemi, İngilizlerin işgaliyle sona ermiştir.</p>
1916	<p>Sykes-Picot Antlaşması, 16 Mayıs 1916 tarihli bu antlaşma İsrail devletinin kurulmasındaki önemli kilometre taşlarından bir tanesidir. İngiltere’den Sir Mark Sykes ve Fransa’dan Francois Gorge-Picot, 16 Mayıs 1916 tarihinde, savaş sona erdiğinde Osmanlı İmparatorluğuna ait birçok toprağın İngiltere ve Fransa arasında paylaşılmasını içeren gizli bir antlaşma imzalarlar. Paylaşım planlarına başlangıçta Rusya da katılmaktadır, fakat 1917 devrimi sonrasında Rusya savaştan ve paylaşım planlarından çekilmiştir. Antlaşma ile manda yönetimindeki Filistin’in sınırları belirlenmiş, bu antlaşma, Filistin topraklarında bir İsrail devleti kurulmasında önemli bir rol oynamıştır. Osmanlı İmparatorluğunun yıkılması sonrasında, 400 yıllık Osmanlı egemenliğinden kurtulan Filistin derhal İngilizler tarafından işgal edilmiştir. Antlaşmanın imzalanmasından 100 yıl sonra bugün Filistinlilerin hala bağımsız bir devleti yoktur.</p>
1917	<p>Balfour Deklarasyonu, 2 Kasım 1917 tarihinde İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur James Balfour, İngiltere’nin en tanınmış Yahudi vatandaşı olan Baron Lionel Walter Rothschild’e, İngiliz hükümetinin Filistin’de bir Yahudi devleti kurulmasını destekleyeceğini ifade eden bir mektup yazmıştır. İngiltere’nin Siyonizm hareketini desteklemesi, Birinci Dünya Savaşı olaylarıyla bağlantılıdır. Fransa ve İngiltere’nin Almanya ile olan Batı Cephesindeki savaşı kilitlenmiş durumdadır, Türkleri Gelibolu’da yenme planı tam bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır ve Doğu Cephesinde Rusya’nın kaderi belirsiz bir durumdadır, Çar III. Nikola devrim ile tahtan indirilmiştir. ABD savaşa girmiş durumdadır fakat henüz yeteri kadar ABD askeri Avrupa’ya gelmemiştir. Bu şartlar altında Başbakan David Lloyd George, İngiltere’de Chaim Weizmann tarafından yürütülen Siyonizm hareketini desteklediğini açıklamaya karar verir. Balfour mektubunda, Yahudi halkı için Filistin’de bir devlet kurulmasını destekleyeceklerini ve bunu hızlandırmak için ellerinden gelen bütün gayreti sarf edeceklerini yazar. Savaşın sonunda Versay Antlaşması ile Filistin’in idaresi İngiltere’ye bırakılmıştır. İngiltere hem Araplar hem de Yahudiler adına çalışacaktır. Birçok Arap, Türkiye’ye karşı savaşma karşılığında bekledikleri bağımsız devlet hakkını alamadıkları için öfkeli. Takip eden yıllarda Filistin’de Yahudi nüfusu dramatik bir hızla artacaktır.</p>
1940	<p>İllegal Yahudi Göçleri: Yahudi Ajansı tarafından organize edilen Avrupa’daki Nazi zulmünden kaçan Yahudilerin kitlesel olarak Filistin’e gemilerle gidişidir. Birçok gemi batır veya İngiltere ve Naziler tarafından yakalanarak geri döndürülür. İngiltere Yahudilerin Filistin’e gidişlerine kısıtlama uygulamaktadır. Hayfa Limanında 350 yolcusu ile demirleyen SS Bulgaria gemisinin Bulgaristan’a dönmesi emredilir. Gemi Türk boğazlarında batır ve 280 Yahudi mülteci hayatını kaybeder.</p> <p>Struma gemisi içinde 769 Yahudi mülteciyle İstanbul’a 15 Aralık 1941 günü Sarayburnu açıklarında demirler, motorları ve sızdıran gövdesini tamir etmeye zorlanır. Almanlar gemide salgın hastalık olduğunu ihbar eder ve yolcuların karaya çıkarılmaması yönünde baskı yapar. Türkler Yahudi mültecilere sığınma hakkı vermezler, gemi dokuz hafta boyunca kıyıda bekletilir. İngiltere geminin Mauritius’a gitmesine veya Filistin’e girişine izin vermemektedir. 24 Şubat 1942 tarihinde Türkler gemiye limandan çıkmasını emrederler. Bir Sovyet denizaltısı tarafından, Karadeniz’de, İstanbul açıklarında torpido ile vurulan gemide toplam 768 kişi hayatını kaybeder. Yıllar sonra Sovyet arşivlerinden çıkan belgelerde, Struma’nın Shch-213 isimli Sovyet denizaltısı tarafından 1118 metreden atılan bir torpido ile vurulduğu belgelenmiştir. Bu acıklı ve dramatik olay sonrasında dönemin başbakanı Refik Saydam’ın “Türkiye başkaları tarafından arzu edilmeyen insanlara mekân olamaz” dediği iddia edilmiştir. Sturma faciası için Türkiye’de ilk resmi anma, Kültür ve Turizm Bakanı Ömer Çelik’in hükümet adına katılımı ve taziye konuşması ile 24 Şubat 2015 tarihinde gerçekleşmiştir.</p>

YILLAR	OLAYLAR
1947	29 Kasım 1947 tarihli Birleşmiş Milletlerin, Filistin'in % 56.47'sini Yahudi devletine, % 43.53'nü Arap Devletine bırakan Paylaşım Planı genel kurulda kabul edilmiştir. Filistinlilerin reddettiği bu plan hiç uygulanmamıştır.
1918-1948	İngiltere Dönemi: 1948 yılında İsrail Devletinin resmi olarak ilan edilmesine kadar sürmüştür. 1919-1923 yılları arasında üçüncü büyük göç, esas olarak Rusya'dan olmak üzere yaşanmıştır. 1920 yılında Histadrut (Yahudi İşçi Federasyonu) ve Haganah (Yahudi Savunma Organizasyonu) kurulmuş ve Yahudi toplumu tarafından Vaad Leumi (Milli Konsey), işleri düzenlemek maksadıyla oluşturulmuştur. İlk Yahudi çiftçi kooperatifi olan Nahalal 1921 yılında kurulmuştur. 1922 yılında Milletler Ligi, İngiltere Filistin (İsrail Ülkesi) manda Yönetimini onaylamıştır. 1924 yılında ilk teknoloji enstitüsü olan Technicon Hayfa'da kurulmuştur. 1924-1932 yılları arasında esas olarak Polonya 'dan dördüncü büyük göç yaşanmıştır. 1925 yılında Hebrew Üniversitesi açılmıştır. 1929 yılında Hebron Yahudileri Arap militanların toplu katliamına maruz kalmıştır. 1931 yılında Yahudi yeraltı teşkilatı Etsel kurulmuştur. 1933-1939 yılları arasında esas olarak Almanya 'dan olmak üzere beşinci büyük göç yaşanmıştır. 1936-1939 yılları arasında, Arap militanlar tarafından kışkırtılan Yahudi karşıtı isyanlar yaşanmıştır. 1939 yılında İngiltere tarafından hazırlanan bir "White Paper" kapsamında Yahudi göçü, acil durumlar hariç yılda 10.000 rakamı ile ciddi bir şekilde sınırlandırılmıştır. 1939-1945 yıllarında Avrupa'da İkinci Dünya Savaşı – Büyük Felaket yaşanmıştır. 1941 yılında Lehi yeraltı hareketi oluşmuştur; Haganah'ın Palmach vurucu gücü oluşturulmuştur. 1944 yılında İngiliz kuvvetlerinin parçası olarak Yahudi Tugayı kurulmuştur.
1948	İsrail Devleti: 14 Mayıs 1948 tarihinde İngiliz Mandası sona ermiş ve aynı gün Yahudi Ajansı Başkanı David Ben-Gurion tarafından İsrail Devletinin kurulduğu ilan edilmiştir. 15 Mayıs günü İsrail, beş Arap devleti tarafından işgal edilmiştir. Mayıs 1948 - Temmuz 1949 tarihleri arasında Bağımsızlık Savaşı sürmüştür. Savaş sonrasında 1.200.000 nüfuslu Filistin halkının 750.000'i yaşadığı yerlerden ayrılmak zorunda kalmıştır. İsrail Savunma Kuvvetleri kurulmuştur. Kudüs yakınlarında bulunan Deir Yasin köyünde, Siyonist Irgun örgütüne bağlı militanlar tarafından kadınlar, çocuklar ve yaşlılar katledilmiştir. Filistinliler 15 Mayıs gününü Al Nakba (Büyük Felaket) günü olarak ilan etmişlerdir.
1949	Mısır, Ürdün, Suriye ve Lübnan ile ateşkes antlaşmaları imzalanmıştır. Kudüs , İsrail ve Ürdün arasında ikiye bölünmüştür. İlk Knesset seçimleri yapılmıştır. İsrail Birleşmiş Milletlere 59. Üye olarak kabul edilmiştir. Kudüs, David Ben-Gurion tarafından İsrail devletinin başkenti olarak ilan edilmiştir.
1948-1952	Avrupa ve Arap ülkeleri ve Kuzey Afrika'dan kitlesel göçler yaşanmıştır. Yahudi nüfusu 650.000'den 1.300.000'e yükselmiştir. David Ben-Gurion, Ernst David Bergman başkanlığında İsrail Atom Enerjisi Komisyonunu kurmuştur.
1955	Nükleer bir reaktör satın almak için her fırsatı değerlendiren ve büyük çabalar harcayan David Ben-Gurion'a ABD, araştırma maksatlı bedava küçük bir nükleer reaktör gönderir. Nükleer reaktör Tel Aviv'in 10 mil güneyindeki NahalSorek'e yerleştirilmiştir.
1956	22 Ekim 1956 tarihinde Paris kentinin banliyölerinden Sevres'de bir masanın etrafında üç ülkeden bir düzine adam oturmaktadır. Aralarında iki ünlü İsrailli de bulunmaktadır. İsrail başbakanlık ve savunma bakanlığı görevlerini yürüten David Ben-Gurion ve İsrail Savunma Kuvvetleri komutanı General Moshe Dayan . Moshe Dayan tek gözünü 1942 yılında Suriye'de İngilizlerle birlikte Fransızlara karşı savaşırken kaybetmiştir. Gurion'a genç ve hırslı başka bir İsrailli daha eşlik etmektedir: Shimon Peres . Toplantıdaki üçüncü ülke ise İngiltere'dir. Süveyş Kanalı Harekâtı planlanmaktadır. Mısır devlet başkanı tarafından millileştirilen kanalın yeniden İngiliz-Fransız kontrolüne geçmesi, kanalın İsrail gemilerine tekrar açılması, Nasır taraftarlığının önlenmesi ve Nasır'ın iktidardan düşürülmesi savaşın hedefleri arasındadır. Fransa bu toplantının altı ay öncesinde İsrail'e tanklar, savaş uçakları ve mühimmat yardımı yapmaya başlamıştır. İngilizler toplantı sonrası ülkelere döndüğünde bir gizli toplantı daha yapılır. İsrail nükleer bir devlet olmak istemektedir. Hemen anlaşma sağlanmaz fakat toplantının sonunda Peres akıcı Fransızcasıyla " İsrail'in güvenliğini sonsuza dek sağlamanın şerefine " diyerek kadeh kaldırır.

YILLAR	OLAYLAR
1956	Sina Savaşı: Sekiz gün süren savaşta İsrail ordusu Gazze Şeridini ve bütün Sina yarımadasını ele geçirmiş ve Süveyş Kanalına 16 km kala ileri harekâtını durdurmuştur. İsrail ordusu açısından Sina harekâtı çok büyük bir başarıdır. Yahudi esirlerin 40 yıl dolaştıkları ve Peygamber Musa'nın " On Emri " aldığı Sina yarımadası sadece dört günde tamamen İsrail ordusunun kontrolüne geçmiştir. ABD'nin kendi yanlarında olacağını bekleyen üç ülke yanılmış ve Başkan Dwight Eisenhower üç ülkeyi de Süveyş kanalından çekilmeye zorlamıştır. ABD süper güç konumundadır. İsrail kuvvetleri geri çekilmeye başlar ve Mart 1957'de ele geçirilen son topraklar da Mısır'a geri verilir. Birleşmiş Milletler, Mısır-İsrail sınırı boyunca bir Acil durum Kuvveti Gücü (UNEF) oluşturmaya karar vermiştir. Süveyş Kanalı İsrail gemilerine açılmıştır. Mısır, İsrail'in işgal ettiği bölgelerden güvenli bir şekilde aşamalı olarak (Kasım 1956- Mart 1957) geri çekilmesini kabul etmiştir.
1957	İsrail, Negev çölünde bulunan Dimona'da, Fransa'nın yardımları ile büyük bir nükleer reaktör inşasına başlamıştır. Bu İsrail'in resmi olarak ret edilse de 10 yıl sonra başlayacak olan nükleer programının ilk adımıdır.
1960	İkinci Dünya Savaşı sonrasında kısa süre Almanya ve İtalya'da gizlenen ve 1950 yılında gemi ile Arjantin'e kaçan Nazi savaş suçlusunu Adolf Eichmann , İsraili ajanlar tarafından 20 Mayıs 1960 gecesi bir uçağa bindirilerek Arjantin'den kaçırılır ve yargılanmak üzere 22 Mayıs 1960 tarihinde İsrail'e getirilir. Eichmann, Hitler'in, 6 milyon Yahudi'nin hayatını kaybettiği " Son Çözümünü " yerine getirmekle görevlendirilmiştir. Soykırımdan kurtulan bir Yahudi'nin, kızının flört ettiği çocuğun babasının kimliğinden şüphelenmesiyle başlayan süreç sonunda yakalanan Eichmann, Büyük Felakete katkıları nedeniyle İsrail'de yargılanmış ve 31 Mayıs 1962 tarihinde idam edilmiştir. Cesedi yakılarak İsrail karasuları dışında denize atılmıştır.
1964	Milli Su Taşıma Projesi tamamlanmış ve kuzeyde bulunan Kinneret gölünden güneydeki yarı çöl konumundaki topraklara su ulaştırılmıştır. Arap Ligi tarafından Kahire'de Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) kurulmuştur. FKÖ hedefini İsrail'i yok etmek ve Akdeniz ile Ürdün Nehri arasında Bağımsız Filistin Devletini yeniden kurmak olarak açıklamıştır.
1967	Altı Gün Savaşı: Altı gün süren savaş sonunda mevcut ateşkes hatları, Judea, Samaria, Gazze, Sina yarımadası ve Golan tepeleri İsrail kontrolünde kalacak şekilde yenileriyle değiştirilmiştir. Savaşın sonunda kuzeydeki köyler 19 yıldır aralıksız olarak süren Suriye topçu ateşlerinden kurtarılmış ve 1949 yılından beri İsrail ve Ürdün tarafından yönetilen Kudüs , İsrail otoritesi altında birleştirilmiştir. Mısır'ın güçlü hava kuvvetleri savaşın ilk günü İsrail savaş uçakları tarafından saf dışı bırakılmış, Mısır Hava Kuvvetleri yerde imha edilmiştir.
1968-1970	Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdül Nasır İsrail Devletine karşı bir yıpratma savaşı sürdürmüştür. 1970 yılında kalp krizi geçirerek hayatını kaybeden Nasır'ın cenaze törenine milyonlarca Arap katılmış, Arafat ve Kral Hüseyin ağlamış, Kaddafi ise iki kez bayılmıştır.
1972	Filistinli Kara Eylül grubu mensubu teröristler Münih Olimpiyatları 'nda İsrail takımını rehin olarak almışlar, atletlerden ikisi teröristler tarafından öldürülmüş, dokuzu da Alman yetkililer tarafından yapılan başarısız kurtarma operasyonu esnasında hayatlarını kaybetmişlerdir.
1973	Yom Kippur Savaşı: Üç yıldır sınırlarda göreceli olarak sürmekte olan sessizlik, Yahudiler için en kutsal gün olan Kefaret günü, 6 Ekim 1973 tarihinde Mısır ve Suriye'nin İsrail topraklarına koordineli sürpriz saldırısıyla bozulmuştur. Mısır ordusu Süveyş kanalını geçerken aynı anda Suriye ordusu da Golan tepelerine girmiştir. Savaşta 2.222 İsraili hayatını kaybetmiştir. İsrail-Mısır ve İsrail-Suriye arasında iki yıl süren zor görüşmeler sonunda, İsrail'in savaş esnasında işgal ettiği toprakları terk etmesini öngören barış antlaşmaları imzalanmıştır. Savaşın hemen ardından Suudi Arabistan, İsrail'i destekleyen ülkelere petrol ambargosu uygulamıştır.
1975	İsrail, Avrupa Ortak Pazarı ortak üyesi olmuştur. Birleşmiş Milletler, Siyonizm'i bir tür faşizm olarak nitelendiren bir karar almıştır.
1976	İsraili komandolar Uganda Entebbe Havaalanına bir baskın düzenleyerek Alman ve Filistinli silahlı teröristler tarafından rehin tutulmakta olan 100'den fazla, çoğunluğu İsrail vatandaşı olan Yahudi'yi kurtarmıştır.
1977	Knesset seçimleri sonrasında, 30 yıllık Labor Partisi iktidarı devrilmiş ve Likud Partisi hükümeti kurmuştur. Mısır Başkanı Enver Sedat Kudüs'ü ziyaret etmiş ve İsrail'in Sina'dan

YILLAR	OLAYLAR
	<i>çekilmesi ve Mısır'ın Camp David antlaşmalarında İsrail'i tanıma sürecini başlatmıştır.</i>
1978	<i>Orta Doğuda kapsamlı bir barış ve Filistin özerk yönetimini öngören Camp David Sözleşmesi imzalanmıştır. ABD Başkanı Jimmy Carter gözetiminde gerçekleşen sözleşme altı ay sonra imzalanacak olan barış antlaşmasının temelini oluşturmaktadır. Antlaşmanın en önemli maddelerine göre Mısır, İsrail devletini tanıyacak, Gazze ve Batı Şeria'da yaşayan Filistinlilere özerklik verilecektir. İsrail devletinin ilanında imzası olan ve başbakanlık da yapan Golda Meir, 12 Aralık 1978 tarihinde 80 yaşında, kan kanserinden hayatını kaybetmiştir. Savaş suçlusu olarak aranan Ölüm Meleği lakaplı Joseph Mengele, Arjantin'de denizde yüzerken geçirdiği bir kalp krizi sonucu ölmüştür.</i>
1979	<i>İsrail ile Mısır arasında barış antlaşması imzalanmıştır. İsrail'i ilk tanıyan Arap lider Enver Sedat olmuştur. Başbakan Menachem Begin ve Enver Sedat Nobel Barış Ödülüne layık görülmüştür. Norveç Nobel Komitesi Başkanı Aase Lionaes ödül töreninde yaptığı konuşmada barış ödülünün iki lidere verilme nedenini, Orta Doğu barışı için iki çerçeve antlaşmasına olan katkıları ve Camp David Sözleşmesini imzalamaları olarak açıklamıştır.</i>
1980	<i>İsrail 1967 yılından bu yana işgali altında tuttuğu Kudüs'ü başkent olarak ilan etmiştir. 16 Mayıs 1916 tarihinde İngiltere ve Fransa arasında yapılan Sykes-Picot Antlaşması ile İngiltere'ye bırakılan Filistin'de bir yıl sonra yayınlanan Balfour Deklarasyonu ile bir Yahudi devletinin kurulması öngörülmüştü. Birleşmiş Milletlerin çeşitli kararlarına rağmen İsrail Kudüs'ü kurulduğu 1948 yılından itibaren yavaş yavaş işgal etmiştir.</i>
1981	<i>Faaliyete geçmesinin hemen öncesinde, Irak'a ait, Fransızlar tarafından inşa edilen, Bağdat yakınlarındaki Osirak Nükleer Araştırma Merkezi, Menachem Begin'in emriyle, İsrail hava kuvvetleri tarafından düzenlenen "Operation Opera" hava saldırısı ile imha edilmiştir. Bu harekât, bir nükleer santrale düzenlenen ilk saldırıdır. Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat, 6 Ekim 1981 günü "Mısır İslami Cihat" örgütü tarafından düzenlenen bir suikast sonucu hayatını kaybetmiştir. 36 yıl süren evlilikleri sonrasında karısı Ruth Dayan evlilik dışı ilişkileri nedeniyle Moshe Dayan'ı boşamıştır. 1980 yılında kolon kanseri teşhisi koyulan Moshe Dayan Tel Aviv'de hayatını kaybetmiştir. Babanın mirastan mahrum bıraktığı oğlu, yazar Ehud Dayan, babasının ölümü sonrasında onun askerliği, politik yetenekleri ile alay eden, hırslı olmakla suçlayan ve kadın peşinde koşan biri olarak tanımladığı eleştirilerle dolu bir kitap yazmıştır.</i>
1982	<i>Sabra ve Shatilla kamplarında bulunan Filistinliler, Hristiyan Falanjistler tarafından katledilmişlerdir. Hükümet komisyonu bu katliamda, Savunma Bakanı Ariel Sharon'un direkt olmasa da suçlu bulmuş ve bakanlıktan uzaklaştırılmasını tavsiye etmiştir. Kamplara düzenlenen saldırıda 2.750 Filistinli yaşamını yitirmiştir. İsrail'in Sina'dan üç aşamalı geri çekilmesi tamamlanmıştır. Düzenlenen Galilee için Barış Operasyonu ile Filistin Kurtuluş Ordusu (FKO) üyesi teröristler Lübnan'dan uzaklaştırılmıştır. Lübnan'a giren İsrail ordusu başkent Beyrut'ta bulunan FKO karargâhını 88 gün süreyle kuşatmış, Arafat ve karargâhı Tunus'a taşınmak zorunda kalmıştır.</i>
1984	<i>Seçimler sonrasında Likud ve Labor partileri tarafından milli beraberlik hükümeti kurulmuştur. Etiyopya'dan Yahudiler İsrail'e göç etmişlerdir.</i>
1985	<i>ABD ile serbest ticaret antlaşması imzalanmıştır. İsrail Lübnan'ın çoğundan çekilmiş, fakat sınır boyunca dar bir bölgeyi "güvenlik sahası" olarak işgal etmeyi sürdürmüştür. İsrail, Tunus'ta bulunan FKÖ karargâhına, Arafat'ı öldürmek amacıyla bir saldırı düzenlenmiş, operasyonda yaklaşık 60 kişi hayatını kaybetmiştir.</i>
1986	<i>Eski nükleer teknisyeni Mordechai Vanunu, İngiliz basınına İsrail nükleer silah programının detaylarını açıklamıştır. Sonrasında İsrail ajanları tarafından kaçırılan Vanunu hayatının 18 yılını hapisanede geçirdikten sonra hareket ve iletişim özgürlükleri elinden alınarak serbest bırakılmıştır.</i>
1987	<i>İsrail tarafından yönetilen bölgelerde yaygın şiddet (İntifada) hareketi başlamıştır. Müslüman Kardeşler örgütü Gazze'de hızla İsrail'e karşı şiddete dönüşen Hamas hareketini başlatmıştır.</i>
1988	<i>Cezayir'de toplanan Filistin Ulusal Konseyi bağımsız Filistin Devletini ilan etmiştir. Filistin Kurtuluş Örgütü ile 1975 yılından itibaren resmi ilişkilerini sürdüren Türkiye, Filistin Devletini kurulduğu ilk gün tanyan ülkeler arasındadır.</i>

YILLAR	OLAYLAR
1989	İsrail tarafından dört maddelik bir barış girişimi önerilmiştir. Eski Sovyetler Birliğinden kitlesel Yahudi göçleri başlamıştır.
1990	1971 yılında İsrail'e göç eden aşırı sağcı Rabbi Meir Kahane 58 yaşındayken, 5 Kasım 1990 günü Manhattan'da bulunan Marriot otelde düzenlenen bir saldırıda hayatını kaybetmiştir. Ortodoks Yahudisi kılığında bürünen Mısır asıllı ABD vatandaşı El Sayyid Nosair arkadan yaklaşarak Kahane'yi ensesinden vurmuştur. Kahane'in oğlu Binyemin Ze'ev Kahane ve eşi Talya da 31 Aralık 2000 tarihinde Ofra'da vurularak öldürülmüşlerdir.
1991	Körfez Harbi esnasında İsrail, 39 adet Irak Scud füzesi tarafından vurulmuştur, İsrail, ABD'nin ricasıyla bu saldırılara karşılık vermemiştir. ABD ve Rusya sponsorluğunda Orta Doğu barış konferansı Madrid'de başlamış, 1949 yılından beri İsrail, Lübnan, Suriye, Ürdün ve Filistin ilk kez bir araya gelmişlerdir. Etiyopya'dan havayoluyla Yahudiler İsrail'e getirilmiştir.
1992	Çin ve Hindistan ile diplomatik ilişkiler kurulmuştur. Yitzhak Rabin başkanlığında, yeni Labor Partisi hükümeti kurulmuştur. Menachem Begin geçirdiği kalp krizi sonrasında yoğun bakıma alınmış fakat 9 Mart 1992 günü hayatını kaybetmiştir.
1993	Rabin ve FKO lideri Yaser Arafat , Filistin özerk yönetiminin kurulması ve Birinci İntifadanın sonlandırılması amacıyla Oslo Bildirisi 'ni imzalamışlardır. İsrail ve Filistin halkını temsil eden Filistin Kurtuluş Ordusu arasında, Filistinliler için özerk bir yönetimi öngören Geçici Özerk Yönetim Prensipleri Deklarasyonu yayımlanmıştır.
1994	Gazze Şeridi ve Eriha'da Filistin özerk yönetimi uygulaması başlamıştır. Vatikan ile tam diplomatik ilişkiler tesis edilmiştir. İsrail – Ürdün barış antlaşması imzalanmıştır. Rabin, Peres ve Arafat Nobel Barış Ödülüne layık görülmüşlerdir. Aşırılık yanlısı Yahudi Kach örgütü mensubu Dr. Baruch Goldstein , Batı Şeria El Halil yakınlarındaki Başpapazlar Mağarasında dua eden 29 Arap vatandaşını öldürmüştür. Goldstein dövülerek öldürülmüştür. Başkan Ezer Weizmann bu katliamı, Siyonizm tarihindeki en kötü olay olarak nitelendirmiştir. İsrail ve Ürdün aralarında 45 yıldır sürmekte olan düşmanlığa son vererek bir barış antlaşması imzalamışlardır.
1995	Batı Şeria ve Gazze Şeridinde genişletilmiş Filistin özerk yönetimi uygulanmaya başlamıştır. Filistin Meclisi seçimleri yapılmıştır. Başbakan Rabin bir barış gösterisi esnasında suikasta kurban gitmiş, Shimon Peres başbakan olmuştur.
1996	İsrail'e karşı köktendinci Arap terörü hız kazanmış, Hizbullah teröristlerinin saldırılarına cevap olarak Gazap Üzümleri operasyonu düzenlenmiştir. Umman ve Katar 'da ticari temsilcilikler açılmıştır. Umman ticari temsilciliği Tel Aviv'de açılmıştır. Türkiye ile İsrail arasında ortak askeri tatbikat, hava ve deniz kuvvetleri personelinin eğitimi ile İsrail'in Türkiye'ye füze satışını kapsayan bir Askeri İşbirliği Antlaşması imzalamışlardır. Türk Başbakan Süleyman Demirel'in Mart 1996 ayındaki İsrail ziyareti arasında Serbest Ticaret Antlaşması imzalanmıştır.
1997	İsrail ve Filistin Ulusal Yönetimi arasında Hebron (El Halil) Protokolü imzalanmıştır. Bu protokol ile İsrail barış için toprak vermiş, kazanç Yaser Arafat 'ın hanesine yazılmıştır.
1998	İsrail 50. kuruluş yıldönümünü kutlamıştır. İsrail ve FKO arasında, geçici antlaşmaların uygulanmasını hızlandırmak amacıyla, Wye Nehri Memorandumu imzalanmıştır.
2000	İsrail, BM 425 nolu kararı gereği, 22 yıl süren işgal sonrasında, ordusunu güney Lübnan'daki güvenlik bölgesinden çekmiştir. Ariel Sharon Yahudiler tarafından Temple Mount , Müslümanlar tarafından ise Al-Haram al-Sharif olarak bilinen Kudüs'teki kutsal yerleri ziyaret etmiştir. İkinci İntifada Gazze Şeridi ve Batı Şeria'da başlamıştır.
2001	İsrail Turizm Bakanı Rehavam Ze'evi Kudüs Hyatt hotelde, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi mensubu dört Filistinli Arap tarafından öldürülmüştür. Gazze Şeridine giren İsrail ordusu Yaser Arafat 'ın karargâhını yerle bir etmiş ve Arafat Ramallah'taki karargâhına hapsedilmiştir. Hamas üyesi bir intihar eylemcisi bir gece kulübüne saldırmış 21 İsrailli hayatını kaybetmiş 100 kişi de yaralanmıştır.
2002	İntihar türü bombalama eylemlerinin artması nedeniyle İsrail, Batı Şeria sınırında duvar inşasına başlamıştır. 27 Mart 2002 günü Netanya'da bulunan Park Hotel'de düzenlenen bombalı araç saldırısında 30 İsrailli öldürülmüştür.

YILLAR	OLAYLAR
2003	Birleşik Devletler, Avrupa Birliği, Rusya ve Birleşmiş Milletler dördlüsü İsrail-Filistin çatışmasını sonlandırmak için “ Bağımsız Filistin ” devletini öneren bir yol haritası teklif etmişlerdir. İsrail ve Filistin tarafları planı kabul etmişler Batı Şeria’da Yahudi yerleşim birimleri kurulması ve İsrail vatandaşlarına saldırıların durdurulması üzerinde anlaşmaya varılmıştır.
2004	Üç İsrail askerinin naaşları ve Hizbullah tarafından kaçırılan bir İsrail vatandaşı karşılığında, 400 Filistinli Arap, 30 Lübnanlı, Güney Lübnan’daki İsrail mayınlarını gösteren haritalar takas edilmiştir. Uluslararası Adalet Mahkemesi Batı Şeria’da inşa edilen duvarın yasa dışı olduğu yönünde bir tavsiye kararına imza atmıştır. 11 Kasım 2004 tarihinde Filistin direnişinin lideri Yaser Arafat hayatını kaybetmiştir. Hamas’ın kurucularından Şeyh Ahmet Yasin bir İsrail taarruz helikopterinden açılan ateş sonucu 22 Mart günü hayatını kaybetmiştir. 17 Nisan günü Hamas’ın yeni lideri Abdülaziz El-Rantisi de İsrail güçleri tarafından öldürülmüştür.
2005	İsrail tek taraflı olarak Gazze Şeridi ve Batı Şeria’da bulunan 25 adet Yahudi yerleşim biriminden çekilmesini tamamlamıştır. İsrail hava sahası, karasuları ve sınır geçişlerinde kontrolleri elinde tutmaya devam etmiştir.
2006	Başbakan Ariel Sharon geçirdiği kalp krizi sonrasında komaya girmiş ve bir daha asla çıkamayarak 2014 yılında ölmüştür, yerine Ehud Olmert vekâlet etmeye başlamıştır. İki İsrail askerinin Hizbullah tarafından kaçırılması nedeniyle bir kurtarma operasyonu olarak başlatılan operasyon İkinci Lübnan Savaşı ’na dönüşmüştür. Hamas İslamcı grup Filistin parlamento seçimlerini kazanmış, Gazze’den İsrail’e yapılan roket saldırıları artmıştır. Khaled Meshaal liderliğindeki Hamas heyeti, Filistin parlamento seçimlerini kazanması sonrasında Türkiye’ye bir resmi ziyaret gerçekleştirmiştir. Türkiye, Hamas ile resmi temas kuran Arap olmayan ilk ülkedir.
2007	İsrail Hava Kuvvetleri, Suriye’nin Deir ez-Zor kentinde, Kuzey Kore’nin yardımları ile inşa edilen nükleer reaktörü imha etmiştir. Saldırı, Suriye hariç hiç bir Arap devleti tarafından kınanmamıştır. Kuzey Kore saldırıyı protesto etmiştir. Saldırıdan iki gün sonra 8 Eylül 2007 tarihinde Türkiye , Suriye sınırı yakınlarındaki Hatay ve Gaziantep kentlerinde, İsrail savaş uçaklarına ait olduğu öne sürülen iki adet harici yakıt tankıyla ilgili İsrail hükümetinden bir açıklama yapmasını talep etmiştir. Mısır’ın arabuluculuğunda Hamas ve El Fetih , aralarındaki çatışmayı sonlandırarak ateşkes ilan etmişlerdir.
2008	İsrail ordusu, Batı Negev bölgesinden yapılan roket atışlarına misilleme olarak Gazze Şeridine büyük ölçekli bir saldırı düzenlemiş ve bir ay kadar süren operasyonda, roket atıldığını iddia ettiği birçok hedefi imha etmiştir. Mezuniyet töreninin yapıldığı bir polis merkezine düzenlenen saldırıda, aralarında Hamas’ın üst düzey güvenlik görevlilerinin de bulunduğu 140 polis hayatını kaybetmiştir.
2009	İsrail kıyısı açıklarında büyük doğal gaz rezervleri bulunmuştur. Ocak ayında, Dünya Ekonomik Forumunda Davos Krizi patlak vermiştir. Erdoğan, İsrail Cumhurbaşkanı Shimon Peres’e söylediği “ İş öldürmeye geldiğinde siz öldürmeyi iyi bilirsiniz. ” sözleriyle tarihe geçer. Tel Aviv kenti 100’üncü kuruluş yıldönümünü kutlar.
2010	İsrail Deniz Kuvvetleri, Özgür Gazze Hareketi ve Türk İHH İnsani Yardım Vakfı tarafından Gazze’ye uygulanan İsrail ve Mısır ablukasını kırarak Gazze’ye yardım götürmek isteyen gemilere saldırmış, çıkan çatışma sonucunda dokuz eylemci hayatını kaybetmiştir . İsrail ölümler nedeniyle ancak 2013 yılında özür dilemiştir. 31 Mayıs 2010 günü saldırılan altı adet gemiden İsrail komandolarına karşı çıkan sadece Mavi Marmara gemisindeki yolcular olmuştur. İsrailli komandolar gemiye helikopterle inerken yolcular bıçaklar ve demir sopalarla saldırmışlardır. Recep Tayyip Erdoğan saldırıyı “ insanlık dışı devlet terörü ” olarak nitelendirmiş ve sözlerine “ bugün tarihte bir dönüm noktasıdır, artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak ” şeklinde devam etmiştir. İsrail tarihindeki en büyük yangın meydana gelmiş ve Damun Hapishanesinden mahkûmları kurtarmaya giden, İsrail Cezaevi Hizmetleri kursunu takip etmekte olan 37 kursiyer ve öğretmenleri dâhil toplam 44 kişi yaşamlarını yitirmiştir. Hamas’ın askeri kanadı İzzeddin Kassar Tugaylarının kurucularından ve komutanlarından Mahmud el-Mebhuh , Dubai’de bir

YILLAR	OLAYLAR
	<p>otelde Mossad ajanları tarafından boğularak öldürülmüştür. İsrail OECD'ye üye olarak katılmıştır. Türkiye'nin veto etmesi durumunda OECD'ye giremeyecek olan İsrail, Türkiye'nin veto etmemesi nedeniyle OECD ülkeleri arasına girebilmiştir.</p> <p>Ocak ayı içerisinde "Alçak Koltuk Krizi" yaşanmıştır. İsrail Dışişleri Bakan yardımcısı Danny Ayalon Türkiye'nin İsrail Büyükelçisi Oğuz Çelikkolu İsrail Parlamentosu Knesset'e çağırılmış ve görüşme öncesinde basın muhabirlerine dönerek "Bizim yüksek, onun daha alçak bir koltukta oturduğuna, masada yalnızca İsrail bayrağı bulunduğu ve bizim gülümsemediğimize dikkatinizi çekerim" demiştir.</p>
2011	<p>Yaklaşık olarak 3.000 Mısır vatandaşı, Kahire'de bulunan İsrail büyükelçiliğine saldırmıştır. İsrail'in sekizinci cumhurbaşkanı Moshe Katsav tecavüz, adaleti engelleme ve cinsel taciz suçlamalarıyla yedi yıl hapis cezasına mahkûm edilmiştir. 2000-2007 yılları arasında görev yapan eski cumhurbaşkanı, bir kadına tecavüz, iki kadına da cinsel taciz ile suçlanmıştır. İddianameye göre; Katsav, turizm bakanlığı görevini yürütürken ofisinde çalışan bir kadını zorla yere yatırarak soymuş ve tecavüz etmiştir. Katsav daha sonra aynı kadını iş bahanesiyle Kudüs'te bir otele çağırarak bu sefer yatakta tecavüz etmiştir.</p>
2012	<p>İsrail ordusu Hamas tarafından yönetilen Gazze Şeridine sekiz günlük bir operasyon düzenlemiş, roket atıldığı iddia edilen düzinelerce hedefi imha etmiştir.</p>
2012	<p>Tel Aviv, Kudüs, Beer Sheva, Ashkelon, Dimona ve Zichron Yaakov'a yapılan roket atışları nedeniyle İsrail Gazze Şeridine operasyon düzenlemiştir. 1990'lı yılların ortasında yakalandığı Alzheimer hastalığı nedeniyle 2004 yılında sağlığı iyice bozulan ve hayatının son yıllarını bir bakımda geçiren Yitzhak Shamir, 30 Haziran 2012 tarihinde hayatını kaybetmiştir. Ailesi tarafından bakım masraflarının karşılanması yönünde yapılan talep, hükümet tarafından kabul edilmemiştir.</p>
2013	<p>Suriye iç savaşının Golan Tepelerine kadar uzanması nedeniyle İsrail ve Suriye birlikleri karşılıklı ateş açmışlardır. İsrail iyi niyet gösterisi olarak 104 Filistinli mahkûmu serbest bırakmıştır. İsrail, Ürdün ve Filistin arasında Ölü Deniz kurumasını önlemek amacıyla Kızıl Denizden su pompalanmasını öngören bir antlaşma imzalanmıştır. İsrail savaş uçakları Lübnan'da Hizbullah'a silah taşıdıkları şüphesiyle bir Suriye konvoyunu vurmıştır.</p>
2014	<p>Gazze'den yapılan silahlı saldırılara misilleme olarak İsrail havadan ve karadan bir harekât başlatmış ve füze atılan mevziler ve tünelleri imha etmiştir. İsrail Deniz kuvvetlerinden komandolar Kızıl Deniz'de, Gazze'deki Filistinli militan gruplara İran silahlarını taşıyan bir ticaret gemisine el koymuşlardır.</p>
2015	<p>Filistinliler tarafından İsrail vatandaşlarına Kudüs, Batı Şeria ve diğer yerlerde yapılan bıçaklı saldırıların artması gerilimi artırmıştır.</p>
2016	<p>İsrail ve Türkiye Gazze Filosu baskınıyla ilgili anlaşmışlar ve ilişkilerini yeniden normale döndürmüşlerdir. 26 Haziran 2016 günü varılan mutabakatla İsrail, Mavi Marmara olayına ilişkin olarak Mart 2013'de dilediği özre ilave olarak, saldırıda hayatlarını kaybedenlerin ailelerine tazminat ödemeyi ve Gazze'deki insani durumu iyileştirmeye yönelik olarak Türkiye ile işbirliğini geliştirmeyi kabul etmiştir. Karşılık olarak Türkiye de, TBMM'de çıkarılan bir yasa ile İsrail Genelkurmay Başkanı Rau Gabiel Ashkenazi, Deniz Kuvvetleri Komutanı Eliezer Alfred Maron, Hava Kuvvetleri İstihbarat Sorumlusu Avishay Levi ve İsrail İstihbarat Başkanı Amos Yadlin hakkında günümüzde ve gelecekte açılan bütün davaları düşürmüştür.</p> <p>ABD on yıl içerisinde İsrail'e ABD tarihinde görülen en büyük askeri yardım paketi olan 38 milyar dolar vereceğini açıklamıştır. 2018 yılında sona erecek olan antlaşmaya göre ABD'nin İsrail'e yaptığı yardım miktarı yılda 3,1 milyar dolardır.</p>
2017	<p>İsrail, Şam'ın batısında yer alan askeri havaalanına roket saldırısı düzenlemiştir. Kudüs Belediyesi, Doğu Kudüs'te 556 adet yeni evin inşa edilmesini onaylamıştır.</p>

Siyonizmin İsraili liderler tarafından nasıl algılandığını gözler önüne serebilmek için, içlerinden bazılarının sözlerini aşağıda okuyucuların dikkatine sunuyorum.

Arapları sürmeli ve topraklarını ellerinden almalıyız. David Ben-Gurion, 1937.

İsrail'e ait olan topraklara yerleşmek Siyonizmin ruhudur. Bu topraklara yerleşmeden Siyonizmi gerçekleştiremeyiz. Bu kadar basit. Yitzhak Shamir, Ma'ariv, 21 Şubat 1997.

Bu ülkede iki halkın birlikte olması için kesinlikle yer yoktur. Araplar bu küçük ülkede kalmaya devam ederlerse hedeflerimizi başaramayacağız. Arapları komşu ülkelere göndermekten başka çaremiz yok – hepsini. Tek bir köy, tek bir kabile kalmamalı. Joseph Weitz, Yahudi Ajansı Kolonileştirme Bölüm Başkanı, 1940.

Filistin halkı diye bir şey yoktur. Buraya gelip onları sürgün ederek topraklarını ellerinden almış değiliz. Onlar hiç olmadılar. Golda Meir, The Sunday Times, 15 Haziran 1969.

İsrail Yahudi toprağıdır. Bütün sakinleri Arap olduğunda dahi asla Arap toprağı olmamıştır. İsrail, burada doğmamış oldukları gerçeğine rağmen dört milyon Rusya Yahudi'sine aittir. İsrail, gelecekte buraya taşınma planları olmasa da dünyanın her yerinde yaşayan dokuz milyon Yahudinin toprağıdır. Dr. Israel Eldad, Times of Israel, 19 Ağustos 1969.

Filistinliler iki ayakları üzerinde yürüyen hayvanlardır. Menachem Begin, 25 Haziran 1982.

Arapların olduğu bir ülkeye geldik ve burada bir Yahudi devleti kuruyoruz. Arap köylerinin yerlerinde Yahudi köyleri inşa edilmiştir. Bu Arap köylerinin adlarını dahi bilmiyorsunuz ve ben sizi bu nedenle suçlamıyorum, çünkü coğrafya kitapları artık yok. Eski Arap köyleri dışında kurulan tek bir Yahudi yerleşim yeri yoktur. Moshe Dayan, 4 Nisan 1969.

Bir milyon Arap bir Yahudi'nin turnağına değmez. Rabbi Yaacov Perrin, Kudüs, 27 Şubat 1994.

Asla teröristlerle uğraşmayın. Onları bulun ve öldürün ve daha da önemlisi, teröristlere para, silah, destek sağlayan veya onlara dokunmayarak topraklarını kullanmalarına izin veren devlet ve grupları acımasız bir şekilde cezalandırın. Rabbi Meir Kahane

Filistinliler çekirgeler gibi ezilmelidir, kafaları duvarlara ve kayalara vurularak parçalanmalıdır. Yitzhak Shamir, New York Times, 1 Nisan 1988.

Filistinliler timsah gibidirler, onlara istediğiniz kadar et verin, hep daha fazlasını isterler. İsrail Başbakanı Ehud Barak, Jerusalem Post 30 Ağustos 2000.

İsrail ulusu saftır ve Araplar eşeklerden oluşmuş bir ulustur. Onlar kötü bir felaket, kötü bir şeytan ve iğrenç bir beladırlar. Araplar eşektirler ve hayvandırlar. Kızlarımızı almak istiyorlar. Onlar doğuştan gerçek bir pisliktirler. Haham David Batzri, Ha'aretz, 21 Mart 2006.

*1948 yılı **Dueima katliamı** Siyonist İsrail ordusu tarafından gerçekleştirilmiştir. Katliama katılan bir askerin hatıraları resmi İbrani günlük gazetesi Davar'da yayımlanmıştır:*

... 80-100 kadar Arap erkek, kadın ve çocuğu öldürdüler. Askerler çocukları öldürmek için sopalarla kafalarını kırdılar. Ceset olmayan tek bir ev yoktu.

Köyün erkek ve kadınları yiyecek ve su olmaksızın evlerine sokuldular. Sonra sabotajcılar onları dinamitlemek için geldiler.

Bir komutan askerlerden birine havaya uçurmak üzere olduğu bir eve iki kadını getirmesini emretti. Başka bir asker, Arap kadını vurarak öldürmeden önce nasıl tecavüz ettiğini gururla anlatıyordu. Başka bir Arap kadın yeni doğmuş bebeğiyle birkaç gün ortalığı temizlemekle görevlendirildi ve sonra onu ve bebeğini öldürdüler. “İyi adamlar” olarak nitelendirilen eğitilmiş ve kibar komutanlar adı katillere dönüşmüşlerdi ve yaptıkları, savaşın fırtınaları arasında gerçekleşen olaylardan ziyade bir sınır dışı etme ve yok etme yöntemi idi. Ne kadar az Arap kalırsa o kadar iyiydi.

1948 Deir Yassin Katliamında Siyonist katiller tarafından 250’den fazla Filistinli erkek, kadın ve çocuk acımasızca katledilmiştir.

İsrail kurulduğu günden beri şiddet uygulayan bir devlettir. İsrail ordusunun yaptığı katliamlar ve İsrail polisinin “önce vur, sonra soru sor” yaklaşımı bu yazının konusu değildir. Bu konuda ayrıntılı bilgilere ulaşmak isteyenler yukarıda verilen kronolojik olaylar tablosundan ilgilerini çeken olayları İnternet ve çeşitli kaynaklardan ayrıntılı olarak öğrenebilirler.

Yukarıda bazı Yahudi lider ve önde gelen askerler ile siyaset adamlarının sözlerini okudunuz. İsrail devletinin politikası hakkında daha iyi bir fikir edinebilmek için Rabbi Meir Kahane'nin düşüncelerini aşağıda aktarıyorum.

*İsrail Savunma Liginin kurucusu olan **Rabbi Meir Kahane**, İsrail aşırı sağ kanadında oldukça güçlü pozisyonlara gelen bir politikacıdır. Tek bir tehdit kalmayana kadar Yahudilerin sonuna kadar savaşması gerektiğini öne süren ve Büyük Felaket'in bir daha asla tekrarlanmaması gerektiğini savunan Kahane "**Bir Daha Asla**" sloganını kullanan ırkçı bir şarlatandır.*

*Arapları "**köpekler**" olarak tanımlayan Kahane 1984 yılında İsrail Parlamentosuna seçilmiştir. Liberal İsraililer tarafından protesto edilen, fakat özellikle Orta Doğudaki Sefaret Yahudilerinin büyük desteğini alan Kahane'nin partisi Kach'ın, ırkçı ve demokratik olmadığı gerekçesiyle 1988 seçimlerine girmesi yasaklanmıştır. "**Arapları öldürmek istemiyorum, tek istediğim başka yerde mutlu bir şekilde yaşamalarıdır.**" ifadelerini kullanan Kahane, 1990 yılında Manhattan'da bir otele vurularak öldürülmüştür.*

*Her insan evini ve ailesini savunma hakkına sahiptir, bununla beraber Batının gözündeki vatanları çalınan bir Filistinlinin onu Yahudilere karşı savunma hakkı yoktur. Özellikle yüzyıllar boyunca Yahudi vatandaşlarına eziyet eden Avrupalılar suçluluk duygusuyla yaptıklarının pişmanlığını hissediyor olabilirler. Bu suçluluk duygusu İsrail'in savaş suçlarının örtülmesinin nedeni olabilir. Avrupalılar Yahudilere karşı işledikleri suçların bedelini ödemek zorundadır, fakat ne yazık ki bu ödeme bugüne kadar suçu işleyenler tarafından yapılmamıştır. Bu bedeli anavatanları ellerinden alınan **Filistinliler** ödemiştir ve ödemeye de devam etmektedir.*

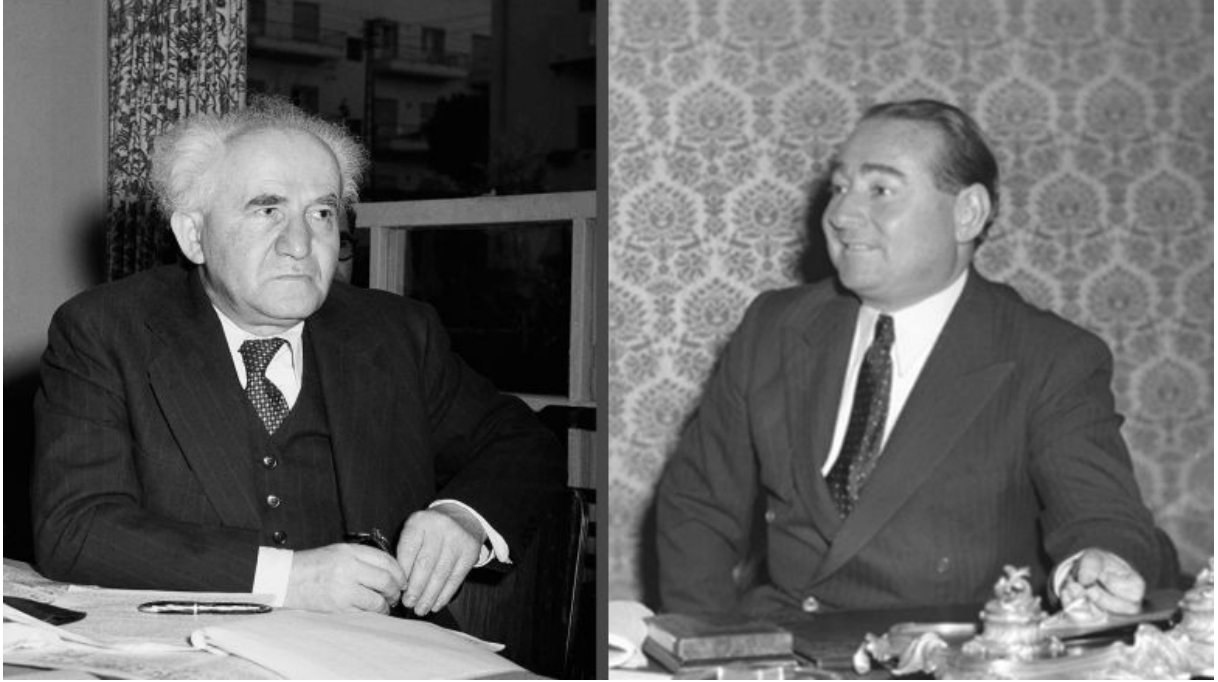

Sovyet kuvvetleri tarafından Auschwitz kampında kurtarılan kadınlar. Auschwitz, Polonya, 1945

*Arap milliyetçiliğine karşı çıkan her kuvvet İsrail'in potansiyel müttefiki olarak görülmektedir. Ülkelerindeki Müslüman çoğunluğun boyunduruğu altında ezilen Lübnan'daki Maruniler, Suriye'deki Dürziler, Irak'taki Kürtler ve Sudan'da yaşayan Hristiyanlar İsrail'in potansiyel müttefikleridirler. Müslüman olsa da her zaman Arap olmadığı için övünen **Türkiye** de İsrail'in potansiyel bir müttefikidir. Mossad ajanları 1930'lu yıllardan itibaren Irak Kürt köylerinde cirit atmaya başlamıştır. Bağımsız bir devlet kurmak için mücadele eden Iraklı Kürtler 1960'lu yıllarda İsraili askeri danışmanlar tarafından eğitime başlanmıştır. Bu proje ABD ve İran Şahı tarafından desteklenmiştir.*

*İran Şahı, İsrail ile hiç bir zaman **resmi diplomatik ilişkiler** tesis etmemiş, fakat İsrail'in Arap komşularıyla savaşına saygı göstermiş, İsrail'e petrol vermiş ve İran havayollarına ait uçaklarla Yahudi mülteciler İsrail'e taşınmıştır.*

David Ben-Gurion ve Adnan Menderes. Türk-İsrail ittifakının başlangıcı. 1958

*Türkiye ile 1948 yılında kurulan İsrail devleti arasındaki ilişkilere bakıldığında; ABD ve İngiltere'nin katkılarıyla İran-İsrail ittifakına Türkiye de eklenmiştir. Haziran 1958 tarihinde İsrail ve Türkiye istihbarat servisleri gizlice görüşürler, 29 Ağustos 1958 tarihli Türk gazete başlıklarında El Al'a ait bir uçağın mekanik bir arıza nedeniyle Türkiye'nin başkenti Ankara'ya zorunlu iniş yaptığı yer almaktadır. Uçakta İsrail Başkanı **David Ben-Gurion** ve Dışişleri Bakanı **Golda Meir** bulunmaktadır, ikilinin Türkiye Başbakanı **Adnan Menderes** ile yaptıkları görüşme, sonradan Türkiye-İsrail ittifakının başlangıcı olarak kabul edilecektir. Toplantının somut sonucu **Mossad** ile **MİT** arasındaki resmi fakat çok gizli anlaşmadır. Mossad aynı tarihlerde İran gizli servisi **Savak** ile de benzer bir anlaşma yapmıştır. 1958 yılı sonunda üç gizli servis **Trident** olarak adlandırılan resmi bir işbirliği ağı oluştururlar.*

İki ülke de, bölgede etkisi artan Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdül Nasır'dan çekinmektedirler. Gurion, ABD Başkanı Dwight D. Eisenhower'a yazdığı 24 Temmuz 1958 tarihli mektupta: "Arap Orta Doğusunun Sovyetlerin büyük gücünün desteğiyle Nasır'ın etkisine girmesi Batı dünyası için çok ciddi sorunlar yaratacaktır." ifadelerini kullanmıştır.

David Ben-Gurion, Türk tarafının yapılan görüşmeyi ve iki ülke arasında başlayan ikili ilişkileri gizlemesinden acı duymaktadır. "Türkiye bize metres gibi davranıyor. Fakat biz çoktan evlendik ve Türkiye bunu kabul etmiyor." sözleriyle Türkiye'nin tutumundan yakınmaktadır. Türk tarafı ise Türk-İsrail ortaklığını açıklamanın çok riskli olduğunu değerlendirmektedir.

O tarihten günümüze kadar Türkiye ve İsrail arasında, zaman zaman iç ve dış baskılar nedeniyle ilişkiler resmi olarak kesilse de, samimi politik, ticari, kültürel ve hatta askeri bir beraberlik yaşanmaktadır.

Milenyumun başlamasıyla Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerde köklü bir değişiklik meydana gelmiştir. Her iki ülkede de tutucu partiler iktidara gelmiştir. İlişkilerde belirgin bir duraklama sonrasında 2005 yılında Türk Başbakan Recep Tayyip Erdoğan İsrail'i ziyaret etmiş ve bu ziyareti esnasında, Orta Doğu barışı için arabuluculuk yapmaya ve İsrail ile ticari ve askeri bağları geliştirmeye hazır olduğunu beyan etmiştir.

Başbakan Ariel Sharon ile yaptığı görüşmede Recep Tayyip Erdoğan, Yahudi aleyhtarlığını "insanlık suçu" olarak nitelendirmiştir. 2006 yılında İsrail Dışişleri bakanı Türkiye ile olan ilişkilerini "mükemmel" olarak nitelendirmiştir. Kasım 2007 ayında İsrail Başkanı Shimon Peres, Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile birlikte Türkiye Büyük Millet Meclisinde bir konuşma yapmıştır.

Erdoğan Türkiye Halkı adına "Courage to Care" ödülünü alırken.

İki ülke arasındaki ilişkiler doruk noktasındayken 21 Aralık 2008 tarihinde Ehud Olmert Başbakan Erdoğan ile bir görüşme yapmak için Türkiye'ye gelmiştir. Eski bir yetkilinin iddialarına göre; Erdoğan, İsrail ile Suriye arasındaki dolaylı görüşmelerde arabuluculuk görevini yürütmektedir. Her şey çok iyi gitmektedir, ikili uzun süre görüşürler. Erdoğan, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esat ile görüşürken odada Olmert de vardır. İsrail ve Suriye devletleri, Golan Tepeleri üzerinde uzlaşmaya ve bir barış antlaşması imzalamaya da hazırdırlar.

Bu görüşmeden sadece altı gün sonra İsrail, Gazze Şeridine 22 gün sürecek "Operation Cast Lead" adını verdiği harekâtı başlatır. Aldatıldığını düşünen Erdoğan çılgına döner ve olayı kişiselleştirir. Eski yetkilinin iddialarına göre Erdoğan, bütün çabalarının çöpe atıldığını düşünmektedir. Bu yetkili, Olmert'in Türkiye ile ilişkileri geliştirmek kadar Suriye ile barış antlaşması imzalama niyetinde samimi olduğuna inanmaktadır.

Van minüt krizi – Başbakan Recep Tayyip Erdoğan Davos Zirvesi sonrasında düzenlediği basın toplantısında "Herhangi bir şekilde ne İsrail halkını ne Cumhurbaşkanı Peres'i ne de Musevi halkını hedef aldım. Aksine bugün öğlenleyin yapılan panelde de, bu akşam yapılan panelde de antisemitizmin bir insanlık suçu olduğunu ifade eden bir başbakan olduğumu, bir lider olduğumu tekrar hatırlattım. Benim tabii ki burada tavrım moderatöre olmuştur. Toplantı moderatörüne karşı bir tepki ortaya koydum. Bitmek üzere olan toplantıyı da terk ettim" açıklamasını yapmıştır.

Sonrasında Erdoğan'ın patladığı Davos olayı yaşanır. "Sayın Peres benden yaşlısın, sesin çok yüksek çıkıyor, biliyorum ki sesinin bu kadar çok yüksek çıkması bir suçluluk psikolojisinin gereğidir, benim sesim bu kadar yüksek çıkmayacak. Bunu da böyle bilesin. Öldürmeye gelince siz öldürmeyi çok iyi bilirsiniz, plajlardaki çocukları nasıl öldürdüğünüzü nasıl vurduğumuzu çok iyi biliyorum... Tevrat altıncı maddesinde der ki, öldürmeyeceksin, burada öldürme var... Benim için de bundan böyle Davos bitmiştir, daha Davos'a gelmem. Bunu da böyle bilesiniz."

açıklamalarını yapar. İsrail medyası gerçekten şok olmuştur. Fakat sonrasında Erdoğan tepkisinin Peres'e değil, toplantıyı yöneten moderatöre olduğunu açıklar.

*2010 yılında ilişkiler “**alçak koltuk krizi**” nedeniyle yine gerginleşir. Bir Türk dizisinde İsrail güvenlik kuvvetleri çocukları kaçırmakta ve yaşlı erkekleri öldürmektedir. Başka bir dizide de İsrail güvenlik kuvvetleri zalim olarak gösterilmektedir. İsrail Dışişleri Bakan vekili Danny Ayalon Türk büyükelçisi Ahmet Oğuz Çevikel'i alçak bir koltuğa oturtur ve görüşme başlamadan önce de bu durumu kameramanlara özellikle gösterir.*

İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu, 31 Mayıs 2010 günü yapılan Mavi Marmara saldırısına katılan deniz komandoları ile konuşurken. Atlat Deniz Üssü, 26 Ekim 2010.

*Sonrasında **Mavi Marmara** olayı patlak verir, Erdoğan'a yakın kaynaklar onun Gazze limanına demir atma fikrine karşı olduğu açıklamasını yaparlar. Erdoğan İHH yetkililerini kendisinden izin almadıkları için azarlar. İsrail ile ilişkileri normalleştirmeye çalışmaktadır. Sonrasında Türk ve İsrail heyetleri Cenevre, Bükreş ve Roma'da görüşürler. Türk tarafı özür ve tazminat talep ederken, İsrail tarafı ise Mavi Marmara baskınına katılan askerler hakkındaki suçlamaların kaldırılmasını istemektedir. Uzun görüşmeler sonrasında Obama devreye girer ve Netanyahu Erdoğan'ı arayarak özür diler. Erdoğan özrü kabul eder ve İsrail'e karşı hiç bir kızgınlığı olmadığını dile getirir.*

*İsrail ile Türkiye arasında ilişkilerin normalleştirilmesi görüşmeleri sürerken, ilişkilerin onarılmasını isteyen tek ülke ABD değildir. Bir Türk yetkilinin iddialarına göre **Beşar Esat** da Mavi Marmara olayının hemen sonrasında arayarak İsrail ile ilişkilerin düzeltilmesini talep etmiştir.*

Hamas da ilişkilerin düzeltilmesi yönündeki görüşmeleri protesto etmez. Üst düzey bir Hamas yetkilisi Türkiye'nin İsrail üzerindeki baskı gücü nedeniyle, İsrail ile diplomatik ilişkilerini sürdürmesini tercih ettiklerini açıklar. Suriye savaşı ilerledikçe ve İran'ın bölgede nüfuzu artarken iki ülke birbirlerine daha da yaklaşırlar ve uzun süren gerilim sonrasında iki ülke ilişkilerini normalleştirme hususunda anlaşılırlar.

İsrail devletini ilk tanıyan Müslüman ülke Türkiye'dir. Türkiye'den sonra İsrail'i tanıyan ikinci Müslüman ülke ise **İran**'dır. 1948 yılında kurulmasından itibaren 1979 yılındaki İran devrimi ve Pehlevi hanedanının yıkılmasına kadar olan süreçte İran ile İsrail arasındaki ilişkiler çok yakındır.

Türkiye 28 Mart 1949 tarihinde, resmi olarak İsrail devletini tanıır. 1950 yılında Tel Aviv'de ilk diplomatik misyonunu görevlendirir. Sonrasında iki ülke arasındaki ilişkiler iniş ve çıkışlarla geçer. 1956 yılında İsrail'in Süveyş Kanalı'nı işgali, 1967 yılında Kudüs dâhil geniş Arap topraklarının işgali, 1980 yılında Kudüs'ün başkent ilan edilmesi ve 2010 yılındaki Mavi Marmara olayı sonrasında Türkiye İsrail ile olan ilişkilerini diplomatik temsilcilik düzeyine indirir veya askıya alır. 1975 yılında Filistin Kurtuluş Örgütü ve 1988 yılında Filistin devletinin tanınması, iki ülke arasındaki ilişkileri yine gerginleştirir. Ama son Mavi Marmara olayında olduğu gibi bir formül hep bulunur. 2013 yılında Netanyahu özür diler ve 2016 yılında Türkiye'nin, Mavi Marmara kurbanlarının ailelerine tazminat ödenmesi dâhil, ilişkilerin normalleştirilmesi yönündeki ricasını kabul eder.

Türkiye dâhil, Orta Doğu'da cereyan eden bütün olayları değerlendirirken **“Orta Doğu için Siyonist Plan”** başlıklı dokümanı elinizin altında bulundurmanızı tavsiye ediyorum. Daha fazla söze gerek yok, Oded Yinon her şeyi zaten açıklıyor...

Önsözü, Ariel Sharon'un sözleriyle bitirmek istiyorum: ‘Ne zaman bir şey yapsak bana Amerika şunu yapacak, bunu yapacak diyorsunuz. Size çok net bir şey söylemek istiyorum; Amerika'nın İsrail üzerine baskı yapmasından korkmayın. Yahudi halkı olarak, biz Amerika'yı kontrol ediyoruz ve Amerikalılar da bunu biliyorlar.’

Ercan Caner, <http://sunsavunma.net/> Ankara, Türkiye, 28 Ocak 2017

Orta Doğu için Siyonist Plan

İbranice-İngilizce Çeviri Israel Shahak

İngilizce-Türkçe Çeviri Ercan Caner

İsrail - Theodore Herzl (1904) ve Rabbi Fischmann (1947)

Siyonizm'in kurucusu Theodore Herzl, yayımlanan günlüklerinde - Vol. II sayfa 711 - Yahudi Devletinin topraklarının “Mısır Nehrinden Fırat Nehrine” kadar uzandığını söylemektedir.

Filistin Yahudi Ajansı üyesi Rabbi Fischmann, 9 Temmuz 1947 tarihinde Birleşmiş Milletler Özel Soruşturma Komitesine verdiği ifadede; “Vadedilmiş Topraklar Mısır Nehrinden Fırat Nehrine kadar uzanmakta, bir kısım Suriye ve Lübnan topraklarını da içermektedir” demektedir.

Oded Yinon
“1980’li Yıllarda İsrail için Bir Strateji”
Yayımlayan

Arap-Amerikan Üniversitesi Mezunları Birliği
Association of Arab-American University Graduates (AAUG), Inc.

Belmont, Massachusetts, 1982

Özel Doküman No. 1 (ISBN 0-937694-56-8)

İçindekiler

Yayıncının Notları

1

*Arap-Amerikan Üniversitesi Mezunları Birliği, “Özel Dokümanlar” isimli yeni yayın serilerinin açılışını, Dünya Siyonist Organizasyonu Bilgi Departmanı dergisinde yayımlanan Oded Yinon’un **Kivunim** (Talimatlar) makalesi ile yapmayı oldukça ilgi çekici bulmaktadır. Oded Yinon, İsraili bir gazetecidir ve eskiden İsrail Dışişleri Bakanlığında çalışmıştır. Bilgimize göre bu doküman, bugüne kadar Orta Doğudaki Siyonist stratejiyle ilgili yapılan en açık, detaylı ve kapsamlı açıklamadır. Ayrıca, halen iktidarda olan Begin, Sharon ve Eitan Siyonist rejiminin bütün Orta Doğu vizyonunu en doğru şekilde gösteren doküman olarak öne çıkmaktadır. Dokümanın önemi, bu nedenle sadece tarihsel değerinde değil, yarattığı acılar ve kâbuslardan da kaynaklanmaktadır.*

2

*Plan iki temel esas üzerine oturtulmuştur. Hayatta kalmak için İsrail 1) bölgesel bir imparatorluk olmak ve 2) bütün mevcut Arap devletlerinin dağılarak küçük devletlere dönüşmesi için bütün bölgenin bölünmesini etkilemelidir. Buradaki “**Küçük**” kelimesi her bir devletin etnik ve mezhepsel kompozisyonuna bağlı olacaktır. Sonuç olarak, Siyonist beklenti; mezhepsel ayrılıkları olan devletlerin İsrail’in uydusu ve ironik bir şekilde ahlaki meşruiyetinin kaynağı olmalarıdır.*

3

*Bu, ne yeni bir fikirdir, ne de Siyonist stratejik düşünce sisteminde ilk kez ortaya çıkmaktadır. Aslında, bütün Arap devletlerini daha küçük parçalara bölmek yıllardır sürekli yinelenen bir temadır. Bu konu, çok mütevazı bir ölçekte, Arap-Amerikan Üniversitesi Mezunları Birliği yayınında, Livia Rokach tarafından yazılan “**İsrail’in Kutsal Terörizmi**” başlıklı makalede 1980 yılında yayımlanmıştır. Rokach’ın eski İsrail Başbakanı Moshe Sharett’in hatıralarına dayanan çalışma dokümanları, Lübnan’a uygulanan ve 1950’li yılların ortalarında hazırlanan Siyonist planı, ikna edici bir şekilde bütün ayrıntılarıyla ortaya koymaktadır.*

4

İsrail’in 1978 yılındaki büyük Lübnan işgali en ince ayrıntılarına kadar bu plana dayanmaktadır. İsrail’in 6 Haziran 1982 tarihindeki ikinci ve çok daha barbar olan Lübnan işgali, bu planın,

Lübnan'ın yanı sıra Suriye ve Ürdün'ü parçalamak ile ilgili bazı bölümlerini de uygulamaya koymayı hedeflemektedir, Bu işgal, İsrail'in Lübnan'da kuvvetli ve bağımsız bir merkezi yönetim yönünde yaptığı açıklamalara bakıldığında komiktir. İsrail aslında, kendisiyle bir barış antlaşması imzalayarak, bölgesel emperyalist tasarımlarını onaylayan merkezi bir Lübnan yönetimi istemektedir. İsrail bunun yanı sıra bölgesel emperyalist tasarımının Suriye, Irak, Ürdün ve diğer Arap hükümetleri ve Filistin halkı tarafından da kabul edilmesini talep etmektedir. İstedikleri ve planladıkları, bir Arap dünyasından ziyade İsrail hegemonyasına boyun eğmeye hazır parçalanmış Arap yönetimleridir. Bu nedenle Oded Yinon, "1980'li Yıllarda İsrail için Bir strateji" isimli deneme türü yazısında "İsrail'i çevreleyen çok fırtınalı ortam nedeniyle 1967 yılından beri ilk kez ortaya çıkan geniş kapsamlı fırsatlardan" bahsetmektedir.

5

Filistin halkını Filistin'den çıkarmayı hedefleyen Siyonist politika, çok aktif bir şekilde uygulanan bir politikadır, fakat 1947-1948 savaşı ve 1967 savaşı gibi çatışma zamanlarında, özellikle çok daha kuvvetli bir şekilde uygulanır. Bu yayına "İsrail'in Yeni Göç Planı" başlıklı bir ek, Siyonistlerin Filistinlileri topraklarından nasıl söküp attıklarını ve sunduğumuz ana Siyonist dokümanın yanı sıra, diğer Siyonist planların da Filistin'in Filistinlilerden temizlenmesini kapsadığını göstermek maksadıyla eklenmiştir.

6

Şubat 1982 tarihinde yayımlanan **Kivunim** dokümanında açıkça görülmektedir ki; Siyonist strateji uzmanlarının kafalarındaki geniş kapsamlı fırsatlar, dünyayı ikna etmek için çaba gösterdikleri ve Haziran 1982 işgali sonrasında ortaya çıktığını iddia ettikleri fırsatlarla tamamen aynıdır. Siyonist planların tek hedefinin sadece Filistinliler olmadığı da açıktır, fakat onların bir halk olarak geçerli ve bağımsız mevcudiyetleri, Siyonist devleti inkâr ettiğinden öncelikli hedefleridir. Her Arap devleti, özellikle de milliyetçi değerlere bağlı olanlar her hâlükârda, er veya geç, İsrail devletinin hedefi olacaktır.

7

Bu dokümanda ortaya koyulan açık ve kesin Siyonist stratejinin aksine Arap ve Filistin stratejileri ne yazık ki belirsizlikler ve tutarsızlıklarla doludur. Arap strateji uzmanlarının Siyonist planı bütün sonuçlarıyla anladıklarını ve tam olarak kavradıklarını gösteren bir işaret yoktur. Bunun yerine, planın yeni bir safhasının ortaya çıktığı bütün durumlarda, şüphe ile karşılamakta ve şaşkınlıkla tepki göstermektedirler. İsrail'in Beyrut'u işgali sonrasında, susturulmuş da olsa, Arapların tepkisi böyle olmuştur. Üzücü olan gerçek, Orta Doğu'da İsrail tarafından uygulanan Siyonist strateji ciddiye alınmadığı sürece, gelecekte meydana gelebilecek diğer Arap başkentlerinin kuşatılmasına karşı Arap tepkisi tamamen aynı olacaktır.

Khalil Nakhleh, 23 Temmuz 1982

Önsöz

Israel Shahak

1

Aşağıdaki yazı benim düşünceme göre; iktidardaki Siyonist rejim (Sharon ve Eitan) tarafından uygulanmakta olan ve Orta Doğu'da, bütün bölgenin küçük devletlere bölünmesine ve mevcut bütün Arap devletlerinin yıkılmasına dayanan planın, doğru ve ayrıntılı bir açıklamasından ibarettir. Bu planın askeri açıdan değerlendirmesini, yazının sonundaki, sonuç değerlendirmemde yapacağım. Burada okuyucuların dikkatini birkaç önemli noktaya çekmek istiyorum:

2

1. Bütün Arap devletlerinin, İsrail tarafından küçük birimlere bölünerek parçalanması, İsrail stratejik düşünce sisteminde sürekli olarak görülen bir fikirdir. Örneğin, Ha'aretz dergisinin askeri muhabiri olan ve büyük bir olasılıkla İsrail'de bu alanda en bilgili kişi olan Ze'ev Schiff, İsrail'in çıkarları açısından Irak'ta meydana gelebilecek en iyi gelişmenin **"İrak'ın Şii devleti ve Sünni devleti olarak ikiye bölünmesi ve Kürt bölgesinin ayrılması"** olacağını yazmaktadır (Ha'aretz, 6 Şubat 1982). Aslında planın bu kısmı oldukça eskidir.

3

2. ABD'deki Neo-Conservative (Yeni Muhafazakâr) düşünce ile olan bağlantı, özellikle yazarın notlarında oldukça belirgindir. Fakat görünürdeki neden; Batının Sovyet gücünden korunması olarak lanse edilirken, yazarın ve mevcut İsrail oluşumunun asıl maksadı açıktır: İsrail imparatorluğunu bir dünya gücü haline getirmek. Diğer bir ifadeyle, Sharon'un hedefi, herkesi kandırdıktan sonra Amerikalıları da aldatmaktır.

4

3. Notlar ve metinde yer alan, ABD'nin İsrail'e mali desteği gibi birçok verinin çoğunun çarpıtıldığı veya hiç koyulmadığı aşikârdır. Metnin çoğu sadece fanteziden ibarettir. Fakat bu plan etkisiz ve kısa vadede gerçekleştirilemez bir plan olarak kesinlikle görülmemelidir. Plan, Almanya'da 1890-1933 yıllarında geçerli olan ve Hitler ile Nazi hareketi tarafından, Doğu Avrupa emellerini gerçekleştirmek üzere benimsenen jeopolitik düşünceleri harfi harfine takip etmektedir. Bu hedefler, özellikle mevcut devletlerin bölünmesi, 1939-1941 yıllarında uygulanmış ve sadece bir ittifak, küresel ölçekte belli bir süre için bu bölünmeleri engelleyebilmiştir.

5

Yazar tarafından kaleme alınan notlar metnin hemen sonuna eklenmiştir. Karışıklığı önlemek maksadıyla kendi notlarımı eklemedim fakat özetini bu önsöze ve sonuç değerlendirmelerime ekledim. Bununla beraber metnin bazı bölümlerinin de önemini vurguladım.

Israel Shahak, 13 Haziran 1982

1980'li Yıllarda İsrail için Bir Strateji

Oded Yinon

Bu deneme yazısı ilk olarak, Hebrew lisanında, KIVUNIM (Talimatlar) başlığı ile yayımlanmıştır. Yahudilik ve Siyonizm Dergisi Sayı No 14-Kış, 5742, Şubat 1982, Editör: Yoram Beck, Yazı İşleri Komitesi: Eli Eyal, Yoram Beck, Amnon Hadari, Yohanan Manor, Elieser Schweid. Dünya Siyonist Organizasyonu Tanıtım Departmanı tarafından yayımlanmıştır. Kudüs.

1980'li yılların başlarında İsrail devletinin coğrafi konumu, amaçları ve ulusal hedefleri nedeniyle, içte ve dışta yeni bir bakış açısına ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç; ülke, bölge ve dünyada sürmekte olan bazı merkezi süreçler nedeniyle de çok daha hayati önemi haiz bir duruma gelmişti. Günümüzde halen, insanlık tarihinin, geçmişe nazaran çok farklı ve özellikleri şimdiye kadar bildiğimizden tamamen değişik olan, yeniçağının erken safhalarını yaşamaktayız. Bu nedenle, bir taraftan tarihsel çağları simgeleyen merkezi süreçleri anlamaya ve diğer taraftan, yeni şartlarla uyumlu, yeni bir dünya görüşü ve operasyonel bir stratejiye ihtiyacımız bulunmaktadır. Yahudi devletinin varlığı, zenginliği ve dayanıklılığı iç ve dış ilişkileri için yeni bir çerçeve oluşturma kabiliyetine bağlı olacaktır.

2

Bu dönem, şimdiden tanımlayabileceğimiz ve mevcut hayat tarzımızda gerçek bir devrimi sembolize eden birkaç özellik ile karakterize edilmektedir. Baskın süreç, Rönesans'tan günümüze kadar, Batı medeniyetinde hayatı ve başarıları destekleyen temel taş niteliğindeki akılcı ve insancıl bakış açısının çökmesidir. Bu esastan yayılan politik, sosyal ve ekonomik bakış açıları günümüzde, bireyin evrenin merkezi olduğu ve her şeyin onun maddi ihtiyaçlarını gidermek için var olduğu örneğinde olduğu gibi, artık yok olmakta olan birkaç gerçeğe dayanmaktadırlar. Evrende insan gereksinimlerini, ekonomik ihtiyaçlarını veya demografik sınırlamalarını giderecek kaynakların kısıtlı olduğu gerçeği göz önüne alındığında bu yaklaşım ve düşünce tarzı artık anlamını yitirmiştir. Dört milyar insanın yaşadığı ve ekonomik ve enerji kaynaklarının insanlığın ihtiyacını karşılayacak oranda büyümediği bir dünyada, örnek vermek gerekirse; Batı Topluluklarının sınırsız tüketim için dilek ve öykünmelerini karşılaması gerçekçi değildir¹. Etik kurallarından ziyade maddi ihtiyaçların insanoğlunun davranışlarını yönlendirdiği görüşü, neredeyse bütün değerlerin kaybolmaya başladığı günümüz dünyasında giderek yaygınlaşmaktadır. En basit şeyleri dahi, özellikle de neyin iyi neyin kötü olduğu söz konusu olduğunda, değerlendirme kabiliyetimizi kaybediyoruz

3

İnsanoğlunun sınırsız öykünme ve kabiliyetleri olduğu yönündeki vizyon, etrafımızdaki dünya düzeninin parçalanmasına da tanık olduğumuz bu anlarda, hayatın üzücü gerçekleri karşısında giderek azalmaktadır. İnsanoğluna serbestlik ve özgürlüğü vadeden görüş, insan ırkının dörtte üçünün totaliter rejimler altında yaşadığı gerçeği karşısında anlamını yitirmekte ve komik olmaktadır. Sosyalizm ve özellikle komünizmden alınan eşitlik ve sosyal adalet ile ilgili görüşler maskaraya dönmüş durumdadırlar. Bu iki fikrin gerçekliği tartışılmaz, fakat ikisi de düzgün bir şekilde pratik uygulamalara dönüştürülmemiş ve insanoğlunun çoğunluğu serbestlik, özgürlük ve eşitlik ile adalet fırsatını kaybetmiştir. Otuz yıldır göreceli olarak barışın sürdüğü bu nükleer dünyada, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) gibi bir süper gücün, Marksizm'in hedeflerine ulaşmak için nükleer bir savaşı olası ve gerekli gören, bu savaşın kazananı olmayacağını bildiği halde, nükleer savaş sonrası hayatta kalmaya devam edeceğini öngören

¹ American Universities Field Staff. Report No.33, 1979. Bu araştırmaya göre 2000 yılında dünya nüfusu 6 milyar olacaktır. Günümüzde dünya nüfusu: Çin 958 milyon, Hindistan 635 milyon, SSCB 261 milyon, ABD 218 milyon, Endonezya 140 milyon, Brezilya 110 milyon ve Japonya 110 milyondur. Birleşmiş Milletler Nüfus Fonunun 1980 yılı verilerine göre 2000 yılında nüfusu 5 milyondan üzerinde 50 şehir olacaktır. Üçüncü dünya ülkelerinin nüfusu 2000 yılında dünya nüfusunun % 80'ini oluşturacaktır. ABD Sayım Bürosu başkanı Justin Blackwelder'e göre dünya nüfusu açlık nedeniyle 6 milyara asla ulaşamayacaktır.

askeri ve politik bir doktrini olduğu sürece barış ve bir arada yaşama konsepti bir hayalden öteye gidemeyecektir².

4

İnsan toplumu, özellikle de Batının temel kavramları, politik, askeri ve ekonomik dönüşümler nedeniyle değişime uğramaktadırlar. Nitekim SSCB'nin nükleer ve konvansiyonel gücü çağımızı, geçmişin savaşları ile karşılaştırıldığında, bir çocuk oyuncağı kadar kolay ve dünyanın geniş bir bölgesini tahrip edecek çok boyutlu küresel bir savaş öncesindeki son dönemece getirmiştir. Nükleer silahlar kadar konvansiyonel silahların da gücü, miktarı, hassas vuruş kabiliyet ve kaliteleri birkaç yıl içinde dünyamızın çoğunu altüst edecektir ve biz de kendimizi, İsrail'in başına geleceklerle ilgili olarak hazırlamak zorundayız. Bu nedenle varlığımız ve Batı dünyası için temel tehdit budur³. Dünyadaki kaynaklar için savaş, petroldeki Arap tekeli ve Batının ham madde ihtiyaçlarının çoğunu Üçüncü Dünya ülkelerinden ithal etme ihtiyacı, SSCB'nin temel hedeflerinden bir tanesinin, dünyadaki minerallerin çoğunun bulunduğu, Basra Körfezi ve Afrika'nın güney bölgelerindeki dev kaynakların kontrolünü ele geçirerek Batıyı yenmek olduğu göz önüne alındığında bildiğimiz dünyayı tamamen değiştirmektedir. Gelecekte yüzleşeceğimiz küresel çatışmanın boyutları tahmin edebiliriz.

5

Gorshkov doktrini, Sovyetlerin okyanusları ve Üçüncü Dünya ülkelerindeki mineral açısından zengin olan sahaların kontrolünü öngörmektedir. Gorshkov doktrini, Sovyetlerin, Batının askeri gücünü yenmek ve halklarını Marksizm ve Leninizm'in esirleri yapmak için bir nükleer savaş yönetme, kazanma ve sonrasında hayatta kalmayı öngören mevcut Sovyet nükleer doktrini ile birlikte dünya barışı ve varlığımız için en büyük tehlikedir. 1967 yılından beri Sovyetler, savaşta bütün kaynakların kullanılması gerektiğini ifade eden Clausewitz'in aksine; **“Savaş, politikanın nükleer kaynaklarla devamıdır”** mottosunu bütün politikalarının temel ögesi haline getirmişlerdir. Şimdiden bölgemizde ve bütün dünyada hedeflerini gerçekleştirmek için çalışmakla meşguldürler ve onlara karşı koyma ihtiyacı, ülkemizin güvenlik politikası ve şüphesiz Özgür dünyanın geri kalanı için temel unsur haline gelmiştir. Ana dış tehdidimiz budur⁴.

6

² Sovyet nükleer politikası iki Amerikan Sovyet bilimcisi Joseph D. Douglas ve Amoretta M. Hoeber tarafından kaleme alınan ve 1979 yılında Hoover Inst. Press tarafından basımı yapılan “Nükleer Savaş için Sovyet Stratejisi” isimli kitapta çok iyi özetlenmiştir. Sovyetler Birliğinde her yıl, Sovyet nükleer doktrinini anlatan yüzlerce makale ve kitap yayımlanmaktadır ve ABD Hava Kuvvetleri tarafından İngilizceye çevrilerek yayımlanan birçok doküman bulunmaktadır. Bunlar arasında: USAF: *Marxism-Leninizm on War and the Army: The Soviet View*, Moskova, 1972, Marshal A. Grechko tarafından kaleme alınan USAF: *The Armed Forces of the Soviet state*. Moskova, 1975. Bu meseleye olan temel Sovyet yaklaşımı Marshal Sokolovski tarafından 1962 yılında Moskova'da yayımlanan “Marshal V.D. Sokolovski, *Military Strategy, Soviet Doctrine and Concepts*” (New York, Praeger, 1963) isimli kitapta sunulmuştur.

³ Dünyanın çeşitli bölgeleriyle ilgili Sovyet niyetleri, Douglas ve Hoeber'in *Nükleer Savaş için Sovyet Stratejisi* isimli kitaptan öğrenilebilir. İlave bilgiler için Michael Morgan tarafından kaleme alınan “USSR's Minerals as Strategic Weapon in the Future,” *Savunma ve Dış İlişkiler*, Washington D.C, Aralık 1979 basımlı kitaba bakınız.

⁴ Sergei Gorshkov *Filo Amirali, Deniz Gücü ve Devlet*, Londra, 1979. Morgan, loc. cit. General George S. Brown'un (USAF) C-JCS, 1979 Mali Yılı ABD Savunma Bütçesinin Durumu Kongre İfadesi sayfa 103; Ulusal Güvenlik Konseyi, *Yakıt Harici Mineraller Politikası*, (Washington, D.C. 1979.); Drew Middleton, *The New York Times*, (15 Eylül 1979); *Time*, 21 Eylül 1980.

Bu nedenle, Müslüman Arap dünyası, büyüyen askeri gücü nedeniyle İsrail'e karşı ana tehdit olması gerçeğine rağmen, 1980'li yıllarda karşılaşacağımız ana stratejik problem değildir. Etnik azınlıkları, hizipleri ve iç krizleriyle, Lübnan'da, Arap olmayan İran'da ve şimdi aynı zamanda Suriye'de gördüğümüz gibi, şaşırtıcı bir şekilde kendi kendisini yok eden Müslüman Arap dünyası, ana problemleriyle baş edebilecek kabiliyette değildir ve bu nedenlerle İsrail Devletine uzun vadede gerçek bir tehdit oluşturmamakta, sadece derhal kullanabileceği askeri güç bağlamında, kısa vadede bir tehlike arz etmektedir. Uzun vadede Müslüman Arap dünyası, etrafımızdaki alanlarda gerçek devrimsel değişiklikler yapmadan mevcut çerçevesinde var olmaya devam edemeyecektir. Müslüman Arap dünyası yabancılar (1920'li yıllarda Fransa ve İngiltere) tarafından, sakinlerinin fikirleri alınmadan geçici bir süre için inşa edilmiş *kâğıttan bir ev* gibidir. Gelişigüzel bir şekilde birbirlerine düşman olan azınlıklar ve etnik grupların bileşiminden oluşan 19 devlete bölünmüştür, bu nedenle bütün Müslüman Arap devleti günümüzde içeriden bir etnik sosyal tahribatla karşı karşıyadır ve bazılarında halen iç savaş sürmektedir⁵. Arapların çoğunluğu, 170 milyondan 118 milyonu, çoğunluğu Mısır'da (45 milyon) olmak üzere, Afrika'da yaşamaktadır

7

Mısır hariç diğer Mağrip devletleri (Cezayir, Libya, Moritanya, Fas, Tunus ve Batı Sahra), Araplar ve Arap olmayan Berberi karışımından oluşmaktadır. Cezayir'de halen Kabile dağlarında iki ulus arasında bir iç savaş sürmektedir. Fas ve Cezayir, her iki ülkede de süren iç çatışmalara ilave olarak, İspanyol Sahrası için birbirleriyle savaş halindedirler. *Militan İslam*, Tunus'un bütünlüğünü tehlikeye sokmakta ve Kaddafi, Arap bakış açısına göre seyrek nüfuslu ve asla güçlü bir ulus olamayacak ülkesinden, yıkıcı savaşlar organize etmektedir. Kaddafi'nin geçmişte Mısır ve Suriye gibi daha gerçek devletlerle birleşme çabalarının nedeni budur. Müslüman Arap dünyasında en fazla parçalanmış ülke konumunda olan ve Arap Müslüman Sünni azınlığın, çoğunluğu teşkil eden Arap olmayan Afrikalılar, putperestler ve Hristiyanları yönettiği Sudan, günümüzde birbirlerine düşman dört grup üzerine inşa edilmektedir. Mısır'da Sünni Müslüman çoğunluk yukarı Mısır taraflarında hâkim olan 7 milyon nüfuslu geniş bir Hristiyan azınlık ile karşı karşıyadır, bu nedenle Sedat dahi, 8 Mayıs günü yaptığı konuşmada Hristiyan azınlıkların, Mısır'da ikinci bir "**Hristiyan Lübnan**" gibi kendilerine ait bir devlet kurmayı talep etmelerinden korktuğunu dile getirmiştir.

8

İsrail'in doğusundaki bütün Arap Devletleri parçalanmış, bölünmüş ve Mağriptekilerden çok daha kötü iç çatışmalarla delik deşik olmuşlardır. Suriye'nin, esas olarak onu yöneten kuvvetli askeri rejim hariç Lübnan'dan hiçbir farkı yoktur. Fakat günümüzde, Sünni çoğunluk ile azınlıkta olmalarına rağmen iktidarda olan Şii Aleviler (nüfusun sadece % 12'si) arasında sürmekte olan iç savaşın ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamaktadır.

9

Irak'ın da özünde komşularından hiçbir farkı yoktur, çoğunluğu Şii olmasına rağmen iktidardakiler Sünni'dirler. % 20 oranındaki elit kesimin iktidarı elinde tuttuğu ülkede nüfusun % 65'inin siyasette hiçbir söz hakkı bulunmamaktadır. Buna ilave olarak ülkenin kuzeyinde büyük

⁵ Elie Kedourie, "The End of the Ottoman Empire – Osmanlı İmparatorluğunun Sonu," *Journal of Contemporary History*, Vol. 3, No.4, 1968.

bir Kürt azınlık bulunmaktadır ve iktidardaki rejimin gücü, ordu ve petrol gelirleri olmasaydı Irak devletinin geleceği de geçmişteki Lübnan ve günümüz Suriye'sinden hiç de farklı olmazdı. İç çatışma ve sivil savaşın tohumları özellikle, Irak'taki Şiilerin doğal liderleri olarak gördükleri Humeyni'nin İran'da iktidara gelmesi sonrasında günümüzde dahi mevcuttur.

10

Bütün Körfez prenslikleri, sadece petrolün olduğu kırılğan kumdan evler üzerine inşa edilmişlerdir. Kuveyt'te, Kuveytliler nüfusun sadece % 25'inden ibarettirler. Bahreyn'de Şiiler çoğunluktadırlar fakat iktidardan mahrum bırakılmışlardır. Birleşik Arap Emirliklerinde yine Şiiler çoğunluktadır fakat Sünniler iktidarı ellerinde bulundurmaktadır. Umman ve Yemen için de aynı durum geçerlidir. Marksist Güney Yemen'de dahi oldukça büyük bir Şii bir azınlık vardır. Suudi Arabistan'da nüfusun yarısı Mısırlılar ve Yemenlilerden oluşan yabancılardır, fakat Suudi azınlık iktidarı elinde tutmaktadır.

11

Ürdün aslında, Ürdünlü Bedevi azınlık tarafından yönetilen Filistinlilerden oluşmuştur, fakat ordunun çoğunluğu ve bürokrasi şimdi Filistinlilerin elindedir. Aslına bakılırsa Amman, Nablus kadar Filistinlidir. Bütün bu ülkeler, diğerleriyle karşılaştırıldıklarında güçlü ordulara sahiptirler. Fakat burada da bir problem bulunmaktadır. Günümüzde Suriye ordusunun çoğunluğu Sünni, subayları Alevi, Irak ordusu ise çoğunluğu Şii komutanları ise Sünni'dir. Bu durum, uzun vadede çok büyük bir öneme sahiptir ve bu nedenle, tek ortak payda olan İsrail düşmanlığı ile uzun süre bu orduların sadakatini muhafaza etmek mümkün olmayacaktır, hatta günümüzde dahi bu sadakat yetersizdir.

12

Arapların yanı sıra diğer Müslüman ülkeler de bütün bölünmüşlükleriyle aynı çıkmazı paylaşmaktadırlar. İran nüfusunun yarısı Farsça konuşan bir gruptan, diğer yarısı da etnik olarak Türk olan bir gruptan oluşmaktadır. Türkiye'nin nüfusu % 50 oranında Türk Sünni çoğunluk ve iki büyük azınlıktan oluşmaktadır, 12 milyon Şii Alevi ve 6 milyon Sünni Kürt. Afganistan'da, ülke nüfusunun üçte birini oluşturan ve bu ülkenin varlığını tehlikeye sokan 5 milyon Şii mevcuttur.

13

Fas'tan Hindistan'a ve Somali'den Türkiye'ye kadar uzanan bu milli etnik azınlık tablosu, istikrarın olmadığını ve bütün bölgedeki hızlı dejenerasyonu göstermektedir. Bu tablo ekonomik resme de eklendiğinde, bütün bölgenin nasıl, kendi ciddi problemlerine karşı koyamayan kâğıttan bir ev gibi, inşa edildiğini görmekteyiz

14

Bu dev büyüklükteki parçalanmış dünyada çok az zengin gruplar ve fakir halktan oluşan muazzam bir kütle bulunmaktadır. Arapların çoğunun kişi başına yıllık ortalama geliri 300 dolardır. Mısır'da, Libya'da ve Irak hariç olmak üzere Mağrip ülkelerinin çoğunda durum bu şekildedir. Lübnan bölünmüştür ve ekonomisi paramparça bir durumdadır. Merkezi gücün olmadığı, fakat fiili olarak beş egemen otoritenin (kuzeyde Suriyeliler tarafından desteklenen Franjeh Klanı yönetimindeki Hristiyanlar, Doğuda direkt olarak Suriye istilası altındaki bölge, merkezde Falanjistler tarafından kontrol edilen Hristiyan yerleşim bölgesi, güneyde Litani nehrine kadar olan bölgede Filistin Kurtuluş Ordusu tarafından kontrol edilen çoğunlukla Filistinlilerden

oluşan bölge, Binbaşı Haddad'a ait Hıristiyan bölgesi ve yarım milyon Şii) kontrolü altındadır. Mısır çok daha kötü bir durumdadır ve gelecekte Libya ile birleşmesi sonrasında alacağı yardımlar dahi, varlığıyla ilgili temel problemlerini çözmesine ve büyük ordusunu muhafaza etmesine yetmeyecektir. Milyonlarca insan açlık sınırındadır, işgücünün yarısı işsizdir ve dünyada nüfus yoğunluğunu en fazla olduğu bu bölgede konut kıtlığı bulunmaktadır. Ordu hariç, etkin bir şekilde işleyen tek bir devlet kurumu dahi yoktur ve iflas halinde olan devlet tamamen, barış⁶ sonrasında sağlanmakta olan Amerikan dış yardımlarına bağımlıdır.

15

Körfez devletleri, Suudi Arabistan, Libya ve Mısır'da büyük miktarda para ve dünyadaki petrolün çoğunluğu bulunmaktadır fakat bu işin kaymağını yiyenler, hiç bir ordunun güvenliklerini garanti edemeyeceği⁷, geniş tabanlı bir destekten yoksun ve kendilerine güvenmeyen çok küçük bir azınlıktır. Suudi ordusu bütün donanımına rağmen rejimi içten ve dıştan gelecek gerçek tehlikelere karşı koruyabilecek kapasitede değildir, 1980 yılında Mekke'de yaşananlar buna güzel bir örnektir. Çok üzüntü veren ve fırtınalı bir durum İsrail'i çevrelemekte ve İsrail açısından yeni zorluklar, problemler ve riskler yaratmaktadır, fakat aynı zamanda, 1967 yılından beri ilk kez böylesine geniş kapsamlı fırsatlar da doğurmaktadır. O zamanlar kaçırılan fırsatların, 1980'li yıllarda büyük ölçüde ve bugün dahi hayal edemeyeceğimiz boyutlarda gerçekleştirilme şansını ortaya çıkarmıştır.

16

“Barış” politikası ve tamamen ABD'ye bağımlılık nedeniyle geri verilen topraklar, bizim için yaratılan yeni opsiyonun gerçekleştirilmesine engel olmaktadır. 1967 yılından beri bütün İsrail hükümetleri, ulusal hedeflerimizi bir taraftan sığ politik ihtiyaçlara, diğer taraftan da hem içeride hem de dışarıda kapasitemizi etkisiz hale getiren dâhili yıkıcı fikirlere indirgemişlerdir. Bize dayatılan savaş esnasında elde edilen yeni bölgelerdeki Arap nüfusla ilgili gerekli adımları atmamak, İsrail tarafından Altı Gün Savaşı'nın sabahında yapılan en büyük stratejik hatadır. Ürdün nehrinin batısında yaşayan Filistinlilere Ürdün'ü vermiş olsaydık, o günden beri yaşadığımız büyük ve tehlikeli çatışmalardan kendimizi kurtarmış olabilirdik. Bunu yaparak, şimdi karşı karşıya olduğumuz Filistin problemini ortadan kaldırmak ve çözüm olduğunu sandığımız arazi ödünleri ve özerklik gibi bulduğumuz çözümlerin aslında aynı anlama geldiklerini ve kesinlikle çözüm olmadıklarını görürdük⁸. Bugün, aniden durumu tamamen

⁶ Al-Thawra, Suriye 20 Aralık 1979, Al-Ahram, 30 Aralık 1979, Al Ba'ath, Suriye, 6 Mayıs 1979. Arapların % 55'i 20 yaşın altındadır, % 70'i Afrika'da yaşamaktadırlar, 15 yaşın altındaki Arapların % 55'i işsizdir, % 33'ü kentlerde yaşamaktadırlar, Oded Yinon, “Mısır'ın Nüfus Problemi” Jerusalem Quarterly, Sayı 15, Bahar 1980.

⁷ E. Kanovsky, “Arapların Sahip Oldukları ve Olmadıkları,” The Jerusalem Quarterly, Sayı 1, Sonbahar 1976, Al Ba'ath, Suriye, 6 Mayıs 1979.

⁸ İsrail'in eski Başbakanı Yitzhak Rabin yazdığı kitabında, Haziran 1967 tarihinden sonra, toprakların geleceği konusundaki kendi kararsızlığı ve 242 numaralı BM kararının arka planını oluşturması sonrasında, pozisyonundaki tutarsızlıklar ve Camp David antlaşmalarının 12 yıl sonrasında ve Mısır ile olan barış antlaşmasında, İsrail hükümetinin aslında, Orta Doğu'daki Amerikan politikasının tasarımından sorumlu olduğunu yazmaktadır. Rabin'e göre 19 Haziran 1967 tarihinde Başkan Johnson Başbakan Eshkol'a, içinde yeni topraklardan çekilmekten hiç bahsetmediği bir mektup göndermiş, fakat İsrail hükümeti aynı gün, barış karşılığında elde ettiği toprakları geri vermiştir. Arapların 9 Ocak 1967 tarihli Khartoum Kararları sonrasında hükümet pozisyonunu değiştirmiş ve 19 Haziran tarihli kararının aksi yönündeki bu değişikliği ABD'ye bildirmemiş ve ABD de, İsrail'in toprak vermeye hazır olduğu yönündeki geçmiş yaklaşımına dayanarak, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyininin 242 nolu kararını desteklemeye devam etmiştir. O noktada ABD'nin

değiştirmek için muazzam fırsatlarla karşı karşıyayız ve bunu önümüzdeki on yıl içerisinde yapmak zorundayız, aksi takdirde bir devlet olarak hayatta kalmamız mümkün olmayacaktır.

17

1980’li yıllar esnasında İsrail Devleti, yeniçağda ortaya çıkan küresel ve bölgesel zorluklara karşı koyabilmek amacıyla, dış politikasındaki radikal değişikliklerle birlikte, içte politik ve ekonomik sisteminde de geniş kapsamlı değişiklikler yapmak zorunda kalacaktır. Süveyş Kanalı petrol yataklarının kaybedilmesi, Sina yarımadasında bulunan ve jeomorfolojik olarak bölgedeki petrol üreten zengin ülkelerinkine benzer muazzam potansiyeldeki petrol, doğal gaz ve diğer doğal kaynakların kaybedilmesi yakın gelecekte bir enerji kaybına neden olacak ve iç ekonomimizi tahrip edecektir. Hâlihazırda gayri safi milli hasılamızın dörtte biri ve bütçemizin üçte biri petrol alımı için kullanılmaktadır⁹. Negev ve kıyı şeridindeki ham madde aramaları yakın gelecekte bu durumu düzeltecek gibi görünmemektedir.

18

Sina yarımadasını mevcut ve potansiyel kaynaklarıyla beraber tekrar ele geçirmek bu nedenle politik bir önceliktir ve bu politik öncelik Camp David ve barış antlaşmaları tarafından engellenmiştir. Bunun suçu, toprak uzlaşması politikalarına yol veren mevcut İsrail hükümeti ve 1967 yılından günümüze kadar geçmişteki “*Uyum*” hükümetlerdir. Sina’yı geri aldıktan sonra Mısırlıların barış antlaşmasını sürdürmeye ihtiyaçları yoktur ve destek ve askeri yardım almak amacıyla Arap dünyası ile SSCB’ye dönmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Amerikan yardımı, barış koşulları gereği kısa bir süre için garanti altına alınmıştır ve ABD’nin içte ve dışarıda zayıflaması yardımlarda bir azalmaya neden olacaktır. Petrol ve petrolden elde edilen gelirler olmaksızın, mevcut büyük harcamalarla 1982 yılını tamamlamamız mümkün görünmemektedir ve durumu Sedat’ın ziyareti öncesinde Sina’da mevcut olan ve Mart 1979

pozisyonunu ve İsrail politikasını değiştirmek için artık çok geçtir. 242 temeline dayanan ve sonrasında Camp David’te kabul edilen barış görüşmeleri bu temel üzerine oturtulmuştur. Bakınız Yitzhak Rabin. Pinkas Sherut, (Ma’ariv 1979) 226-227 sayfalar.

⁹ *Dış ve Savunma Komitesi Başkanı Prof. Moshe Arens bir röportajında (Ma’ariv, 3 Ekim 1980), İsrail hükümetinin Camp David antlaşmaları öncesinde bir ekonomik plan hazırlamakta başarısız olduğunu ve gerçi görüşmeler esnasında dahi ağır maliyeti hesaplamak ve ekonomik açıdan barışa hazırlanmamanın ciddi hatalarını görmek mümkün olsa da, anlaşmaların neden olduğu maliyetler karşısında şaşkınlığa uğradığını ifade etmiştir. Eski Maliye Bakanı Bay Yigal Holwitz petrol yataklarını bırakmasaydı İsrail’in ödemeler dengesinde bir fazlalık olacağını ifade etmiştir (17 Eylül 1980). Aynı kişi iki yıl önce İsrail hükümetinin (istifa ettiği), Camp David anlaşmalarına atıfta bulunarak boynuna bir kement bağladığını ifade etmiştir (3 Kasım 1978, Ha’aretz). Bütün barış görüşmeleri esnasında ne bir uzman ne de bir ekonomik danışmanın görüşlerine başvurulmamış ve ekonomi bilgisi ve uzmanlığı yetersiz olan Başbakan kendi kendine hatalı bir karar vererek Abd ile karşılıklı saygıyı sürdürmek arzusuyla, ABD’den hibe yerine borç para talebinde bulunmuştur. Bakınız Ha’aretz 5 Ocak 1979. Jerusalem Post 7 Eylül 1979. Maliye bakanlığında geçmişte danışmanlık görevinde bulunan Prof. Asaf Razin görüşmelerin seyrini şiddetle eleştirmiştir. Ha’aretz 5 Mayıs 1979, Ma’ariv 7 Eylül 1979. Petrol yatakları ve İsrail’in enerji kriziyle ilgili ayrıntılı bilgi için bu meselelerde hükümete danışmanlık yapan Bay Etian Eisenberg’in 12 Aralık 1978 tarihinde Ma’arive Weekly ile yaptığı röportaja bakılabilir. Camp David antlaşmasını ve Sdeh Alma’nın boşaltılması kararını bizzat imzalayanlardan Enerji Bakanı, petrol maddeleri açısından durumumuzun ciddiyetini birden fazla kez vurgulamıştır. Bakınız Yediot Ahronot 20 Temmuz 1979. Enerji Bakanı Modai dahi, Camp David ve Blair House (ABD Başkanının misafir evi) görüşmeleri esnasında, hükümetin petrol konusunda kendisine danışmadığını kabul etmiştir. Ha’aretz 22 Ağustos 1979.*

tarihinde imzalanan hatalı barış antlaşması öncesindeki statüye döndürmek için harekete geçmemiz gerekecektir¹⁰.

19

İsrail'in bu hedefi gerçekleştirmek için biri direkt, diğeri dolaylı olmak üzere iki ana yolu bulunmaktadır. Direkt yöntem, İsrail'deki sistem ve hükümetin doğasının yanı sıra 1973 yılı savaşının hemen sonrasında, iktidara geldiği tarihten itibaren en büyük başarısını göstererek Sina'dan çekilmemizi sağlayan Sedat'ın zekâsı dikkate alındığında çok daha az gerçekçidir. İsrail, ekonomik ve politik olarak çok baskı altında kalmadığı sürece ve Mısır İsrail'e kısa tarihimizde Sina'yı dördüncü kez ele geçirme fırsatını sunmadığı sürece, ne günümüzde ne de 1982 yılında tek taraflı olarak antlaşmayı ihlal etmeyecektir. Bu nedenle geriye kalan dolaylı opsiyondur. Mısır'daki ekonomik durum, rejimin doğası ve Mısır'ın kaynakları demografik durumudur.

Arap politikası, Nisan 1982 sonrasında, stratejik, ekonomik ve enerji kaynağı olan Sina'nın kontrolünü uzun vadeli bir şekilde yeniden ele geçirmek üzere, İsrail'i direkt veya dolaylı olarak harekete geçmeye zorlayacak bir fırsat sağlayacaktır. Mısır, iç çatışmalar nedeniyle askeri açıdan stratejik bir problem teşkil etmemektedir ve gerektiğinde 1967 savaşı sonrasındaki duruma bir günden daha az bir sürede döndürülebilir¹¹.

20

Mısır'ın, Arap Dünyasının lideri olduğu yönündeki efsane geçmişte 1956 yılında yıkılmıştır ve 1967 yılında kesin olarak yok olmuştur, fakat bizim Sina'yı geri veren politikamız efsanenin yeniden canlanmasına neden olmuştur. Oysa gerçekte Mısır'ın gücü sadece İsrail ve Arap Dünyasının geri kalanı ile karşılaştırıldığında 1967 yılından bu güne % 50 oranında azalmıştır. Mısır artık Arap Dünyasında önde giden bir politik güç değildir ve ekonomik olarak bir krizin eşliğindedir. Dış yardım olmadığında kriz her an kapıdadır¹². Kısa vadede Sina'nın geri verilmesi

¹⁰ Birçok kaynaklar Mısır'ın artan askeri bütçesi ve barışın tesis edildiğinin iddia edildiği barış dönemi bütçesinde, ülke içi ihtiyaçları gidermek için ayrılan bütçeden daha fazla yetki verilme niyetlerinden bahsetmektedir. Eski Başbakan Mamduh Salam 18 Aralık 1977 tarihinde, Maliye Bakanın Abd El Sayeh'in 25 Temmuz 1978 tarihinde yaptığı röportajlara ve 2 Aralık 1978 tarihli Al Akhbar gazetesinde, askeri bütçenin, barışa rağmen, birinci önceliğe sahip olacağı yönündeki yazıya bakınız. Bunu eski Başbakan Mustafa Khalil de 25 Kasım 1978 günü Parlamente'ye sunduğu kabine programında ifade etmiştir. İngilizce çevirisi için ICA, FBIS, 27 Kasım 1978, 1-10. Sayfalar. Bu kaynaklara göre Mısır'ın askeri bütçesi 1977 ve 1978 yılları arasında % 10 oranında artmıştır ve bu süreç devam etmektedir. Bir Suudi kaynak Mısırlıların askeri bütçesini önümüzdeki iki yılda % 100 oranında artırmayı planladıklarını ortaya çıkarmıştır Ha'aretz, 12 Şubat 1979 ve Jerusalem Post 14 Ocak 1979.

¹¹ Ekonomik tahminlerin çoğu Mısır'ın 1982 yılına kadar ekonomisini düzeltme kabiliyetine şüpheyle bakmaktadır. Bakınız Economic Intelligence Unit – Ekonomik İstihbarat Birimi, 1978 Supplement -Eki, "The Arab Republic of Egypt – Mısır Arap Cumhuriyeti", E. Kamovsky, "Recent Economic Developments in Middle East - Orta Doğuda Son Ekonomik Gelişmeler", Occasional Papers, The Shiloah Institution, Haziran 1977, Kamovsky, "The Egyptian Economy Since the Mid-Sixties, The Micro sectors, "Occasional Papers, Haziran 1978; Robert McNamara, Dünya Bankası Başkanının 24 Ocak 1978 tarihinde Times, Londra'da ifade ettiği gibi.

¹² Londra merkezli Institute for Strategic Studies-Stratejik Araştırmalar Enstitüsü tarafından yapılan ve Center for Strategic Studies of Tel Aviv tarafından sunulan araştırmaların karşılaştırması ve İngiliz bilim adamı Denis Champlin (Military Review, Kasım 1979), The Military Balance 1979-1980, CSS; Security Arrangements in Sina-Sina'da Güvenlik Düzenlemeleri, Tuğgeneral A Shalev, No 3,0; CSS; The Military Balance and Military Options after the Peace Treaty with Egypt- Mısır Barış Antlaşması Sonrasında Askeri Denge ve Askeri

nedeniyle Mısır sadece kısa bir süre için 1982 yılına kadar, bizim aleyhimize olarak bazı avantajlar kazanacaktır ve bu güç dengesini Mısır lehine değiştirmeyecek, büyük bir olasılıkla onun çöküşüne neden olacaktır. Mevcut politik tablosu ile Mısır şimdiden bir ölüdür, bir de büyüyen Müslüman-Hristiyan çatışması da dikkate alındığında Mısır tam bir ölüdür. Mısır'ı birbirinden uzak coğrafi bölgelere bölmek İsrail'in Batı cephesinde 1980'li yıllardaki politik hedefidir.

21

Mısır birçok otorite odaklarına bölünmüş ve parçalanmış durumdadır. Eğer Mısır yıkılır ise Libya, Sudan veya daha uzakta olan devletler dahi mevcut formlarında kalmaya devam edemeyecek ve Mısır gibi çökecek ve çözüleceklerdir. Mısır'ın üst bölgelerinde Hristiyan Kıpti Devletiyle birlikte yerel güce sahip ve günümüze kadar merkezi bir hükümete sahip olamamış birkaç zayıf devletin kurulması, barış antlaşmasıyla sekteye uğrayan tarihi bir gelişmenin anahtarıdır ve uzun vadede kaçınılmaz bir sonuçtur¹³.

22

Batı cephesi görünüşte daha problemlidir olmasına rağmen aslında, son zamanlarda birçok olayın gazete başlıklarında yer aldığı Doğu cephesinden çok daha az karmaşıktır. Lübnan'ın beş eyalete tamamen bölünmesi, Mısır, Suriye, Irak ve Arap yarımadası dâhil bütün Arap Dünyası için bir emsal teşkil etmektedir ve olaylar da bu yönde gelişmektedir. Suriye ve Irak'ın parçalanması ve gelecekte, Lübnan'da olduğu gibi etnik ve dini alanlara bölünmesi İsrail'in uzun vadede Doğu cephesindeki esas hedefiyken bu devletlerin askeri güçlerinin parçalanması kısa vadedeki hedefidir. Suriye, etnik ve dini yapısına uygun olarak darmadağın olacak, günümüz Lübnan'ında olduğu gibi birkaç devlete bölünecektir. Yani, kıyı kesimi boyunca Şii Alevi bir devlet, Halep'te Sünni bir devlet ve Şam'da, kuzey komşusuna düşman diğer bir Sünni devlet kurulacak, Dürziler bir devlet kuracak, belki de bizim Golan Tepelerinde ve kesinlikle Hauran ve kuzey Ürdün'de olmak üzere paramparça olacaktır. Bu koşullar uzun vadede bölgede barış ve güvenliğin garantisi olacaktır ve bu hedef şimdiden menzilizimiz içerisinde yer almaktadır¹⁴.

23

Irak bir taraftan petrol açısından zengin, diğer taraftan da içeride parçalanmış ve gelecekte İsrail'in hedefi olması garanti olan bir devlettir. Parçalanması Suriye'nin parçalanmasından çok daha önemlidir. Irak Suriye'den daha güçlü bir devlettir. Kısa dönemde İsrail'e en büyük tehdidi oluşturan Irak'ın askeri gücüdür. Bir Irak-İran savaşı, bize karşı geniş cepheli bir savaş organize etmeden çok daha önce Irak'ı içeride paramparça edecektir. Araplar arasındaki her çeşit çatışma bize kısa vadede yardım edecek ve Irak'ın Suriye ve Lübnan'daki gibi mezheplere bölünmesi

Opsiyonlar, Tuğgeneral Y Raviv No 4, Aralık 1978 ve El Hawadeth, Londra 7 Mart 1980, El Watan Arabi, Paris, 14 Aralık 1979 dâhil birçok basın raporlarına bakınız.

¹³ *Mısır'da hüküm süren dini karışıklıklar ve Kıptiler ile Müslümanlar arasındaki ilişkiler için Kuwaiti paper, El Qabas'ta 15 Eylül 1980 tarihinde yayımlanan yazı dizisine bakınız. İngiliz yazar Irene Beeson'un Müslümanlar ve Kıptiler arasındaki dostluğun bozulması hakkındaki raporu için Irene Beeson, Guardian, Londra, 24 Haziran 1980 ve Desmond Stewart, Middle East International, Londra, 6 Haziran 1980 makalelerine bakınız. Diğer raporlar için Pamela Ann Smith, Guardian, Londra, 14 Aralık 1979, The Christian Science Monitor 27 Aralık 1979 ve Al Dustour, Londra, 15 Kasım 1979, El Kefah El Arabi, 15 Ekim 1979 tarihli makalelere bakınız.*

¹⁴ *Arap Basın Servisi, Beyrut, 6-13 Ağustos 1980. The New Republic, 16 Ağustos 1980, Der Spiegel as cited by Ha'aretz, 21 Mart 1980 ve 30 Nisan- 5 Mayıs 1980; The Economist, 22 Mart 1980; Robert Fisk, Times, London, 26 Mart 1980; Ellsworth Jones, Sunday Times, 30 Mart 1980.*

yönündeki çok daha önemli olan hedefe ulaşmayı kısıltacaktır. Irak'ın, Osmanlı İmparatorluğu zamanında Suriye'de olduğu gibi, etnik ve mezhepsel eyaletlere bölünmesi mümkündür. Bu nedenle, Basra, Bağdat ve Musul kentleri etrafında üç (veya daha fazla) devlet olacak ve Şii bölgeleri kuzeydeki Sünni ve Kürt bölgelerinden ayrılacaktır. Sürmekte olan İran-İrak savaşının bu kutuplaştırmayı derinleştirmesi mümkündür¹⁵.

24

Bütün Arap yarımadası iç ve dış baskılar nedeniyle çözülmenin doğal bir adaydır ve bu özellikle Suudi Arabistan için kaçınılmaz bir gelecektir. Petrol gelirlerine dayalı ekonomik gücünü muhafaza etmesi veya uzun vadede bu gelirlerin azalmasından bağımsız olarak ne olursa olsun mevcut politik yapı ışığında dâhili bölünme ve kırılmalar açık ve doğal bir gelişme olacaktır¹⁶.

25

Ürdün, uzun vadede değil, kısa vadede derhal ele alınması gereken stratejik bir hedeftir, bunun nedeni, uzun vadede parçalanması sonrasında, kısa vadede ise Kral Hüseyin'in uzun süren iktidarının sona ermesi ve gücün Filistinlilere devredilmesi sonrasında gerçek bir tehdit oluşturmamasıdır.

26

Ürdün'ün mevcut yapısını muhafaza ederek uzun süre var olma şansı yoktur ve İsrail'in politikası, hem savaşta hem de barışta mevcut rejim altında Ürdün'ün tasfiyesine ve gücün Filistinli çoğunluğa aktarılmasına yönlendirilmelidir. Nehrin doğusundaki rejimin değişmesi aynı zamanda Ürdün'ün doğusundaki yoğun Arap nüfustan kaynaklanan problemlerin sona ermesini de sağlayacaktır. Savaş esnasında veya barış şartlarında, bölgeden göç ve onları ekonomik demografik açıdan kıpırdıyamaz hale getirmek, nehrin her iki yakasında meydana gelecek değişimlerin garantisidir ve biz bu süreci en yakın gelecekte hızlandırmak amacıyla aktif olmak zorundayız. Özerklik planı da, FKO ve İsraili Araplar ile Eylül 1980 Shefa'amr planı göz önüne alındığında, herhangi bir uzlaşma veya toprakların bölünmesi açılarından ret edilmelidir, Arapları Ürdün'de ve Yahudileri nehrin batısında olacak şekilde iki ulusu ayırmadan mevcut şartlarda bu ilkede yaşamaya devam etmek mümkün değildir. Bu topraklarda gerçek birliktelik ve barış, sadece Arapların Ürdün ve deniz arasında Yahudi idaresi olmadan ne yaşama şansları ne de güvenliklerinin olmayacağını anlamaları sonrası hüküm sürecektir. Kendilerine ait bir ulus ve güvenlik sadece Ürdün'de olacaktır¹⁷.

¹⁵P. Peroncell Hugoz, *Le Monde*, Paris 28 Nisan 1980; Dr. Abbas Kelidar, *Middle East Review*, Yaz 1979; *Conflict Studies - Çatışma Çalışmaları*, ISS, Temmuz 1975; Andreas Kolschitter, *Der Zeit*, (Ha'aretz, 21 Eylül 1979) *Economist Foreign Report*, 10 Ekim 1979, *Afro-Asian Affairs-Afrika-Asya İlişkileri*, Londra, Temmuz 1979.

¹⁶Bakınız Arnold Hottinger, "The Rich Arab States in Trouble- Zengin Arap Ülkelerinin Başları Dertte," *The New York Review of Books*, 15 Mayıs 1980; *Arab Press Service*, Beirut, 25 Haziran- 2 Temmuz 1980; *U.S. News and World Report*, 5 Kasım 1980 as well as *El Ahram*, 9 Kasım 1979; *El Nahar El Arabi Wal Duwali*, Paris 7 Eylül 1979; *El Hawadeth*, 9 Kasım 1979; *David Hakham*, *Monthly Review*, IDF, Ocak.-Şubat 1979.

¹⁷Ürdün'ün politika ve problemleri için *El Nahar El Arabi Wal Duwali*, 30 Nisan 1979, 2 Temmuz 1979, Prof. Elie Kedouri, *Ma'ariv* 8 Haziran 1979, Prf. Tanter, *Davar*, 17 Temmuz 1979, A. Safdi, *Jerusalem Post*, 31 Mayıs 1979, *El Watan El Arabi*, 28 Kasım 1979, *El Qabas*, 19 Kasım 1979 yazılarına bakınız. FKO pozisyonu için Dördüncü Fetih Kongresi, Şam, Ağustos 1980 sonuçlarına bakınız. İsraili Araplar Shefa'amr programı Ha'aretz'de 24 Eylül 1980'de ve Arap Basın Raporu 18 Haziran 1980'de yayımlanmıştır. Arapların Ürdün'e göçleriyle ilgili gerçekler ve rakamlar için *Amos Ben Vered*, *Ha'aretz*, 16 Şubat 1977, *Yossef Zuriel*, *Ma'ariv*,

27

İsrail içinde, 1967 toprakları ve ötesindeki bölgeler ile 1948 yılı arasındakiler ile ilgili ayırım Araplar açısından her zaman anlamsız olmuş ve günümüzde bizim için de artık bir önemi kalmamıştır. Problem, 1967 yılı itibarıyla bir ayırım yapmadan bir bütün içerisinde ele alınmalıdır. Gelecekte herhangi bir politik durum veya askeri açıdan bir araya gelme durumunda, yerli Araplar probleminin çözümünün sadece, güvenli ve Ürdün nehrine kadar uzanan sınırları içerisinde İsrail'in varlığını tanımalarına bağlı olacağı açık ve net olmalı ve bunun da ötesinde, bu zor ve yakında gireceğimiz nükleer çağda, bunun bir yaşamsal ihtiyacımız olduğudur. Nükleer çağda, nüfusunun dörtte üçü kıyı hattında yoğunlaşmış bir Yahudi toplumunun hayatta kalması mümkün değildir.

28

Nüfusun dağıtılması bu nedenle stratejik önemi olan ve birinci öncelikle ele alınması gereken bir hedefdir, aksi takdirde, hangi sınırlar içerisinde olursak olalım yok olacağız. Judea, Samaria ve Galilee ulusal varlığımız için bizim tek garantilerimizdir ve eğer dağlık bölgelerde çoğunluğu sağlayamaz isek bu ülkede hüküm sürmemiz imkânsız hale gelecek ve bizler, kendilerine ait olmayan bu ülkeyi kaybeden ve başladıklarında buranın yabancuları olan Haçlılar gibi olacağız. Ülkeyi demografik, stratejik ve ekonomik açılardan yeniden dengelemek günümüzde en yüksek ve merkezi hedefimizdir. Beersheba'dan Yukarı Galilee'ye uzanan dağlık su havzasını ele geçirmek, günümüzde Yahudi nüfusun olmadığı dağlık kesimlere yerleşme önemli stratejik düşüncesinden kaynaklanan ulusal bir hedeftir¹⁸.

29

Doğu cephemizdeki hedeflerimizi gerçekleştirmek öncelikle içteki bu stratejik hedefimizi gerçekleştirmemize bağlıdır. Politik ve ekonomik yapının, bu hedefleri gerçekleştirebilecek şekilde dönüşümü tam bir değişim için kilit noktadır. Hükümetin yoğun olarak içinde olduğu merkezi ekonomiden açık ve serbest bir ekonomiye geçmeli ve bunun yanı sıra, gelişmek için, ABD vergi mükelleflerinin vergilerine dayanma politikamızdan vaz geçerek kendi ellerimizle geliştireceğimiz gerçek bir üretken ekonomik altyapı tesis etmek zorundayız. Eğer bu değişimi kendi özgür idarelerimizle ve gönüllü olarak gerçekleştirmez isek dünyadaki özellikle ekonomi, enerji ve politik alanlardaki gelişmeler ile giderek artan kendi izolasyonumuz, önünde sonunda bizi buna zorlayacaktır¹⁹.

30

12 Ocak 1980 yazılarına bakınız. FKO'nun İsrail'e karşı pozisyonu için Shlomo Gazit, *Monthly Review*, Haziran 1980, Hani El Hasan'ın *Kuveyt Al Rai Al'Am* ile 15 Nisan 1980 tarihli röportajına, Avi Plaskov, "Filistin Problemi" *Hayatta Kalma*, ISS, Londra, Ocak ve Şubat 1978 sayılarına, David Gutmann "Filistin Efsanesi" *Yorum*, Ekim 1975, Bernard Lewis "Filistinliler ve FKO" *Yorum*, Ocak 1975, *Monday Morning*, Beyrut 18-21 Ağustos 1980, *Journal of Palestine Studies*, Kış 1980 sayılarına bakınız.

¹⁸ Profesör Yuval Neeman, "Samaria-The Basis for Israel's Security – Samaria İsrail Güvenliğinin Temeli," *Ma'arakhot* 272-273, Mayıs/Haziran 1980; Ya'akov Hasdai, "Peace, the Way and the Right to Know – Barışa Diden Yol ve Bilme Hakkı" *Dvar Hashavua*, 23 Şubat 1980. Aharon Yariv, "Strategic Depth-An Israeli Perspective – Stratejik derinlik. İsrail Perspektifi," *Ma'arakhot* 270-271, Ekim 1979; Yitzhak Rabin, "Israel's Defense Problems in the Eighties – 1980'lerde İsrail'in Savunma Problemleri," *Ma'arakhot* Ekim 1979.

¹⁹ Ezra Zohar, *In the Regime's Pliers (Shikmona, 1974)*; Motti Heinrich, *Do We have a Chance Israel, Truth Versus Legend – Şansımız var mı İsrail, Gerçek Efsane Karşısında (Reshafim, 1981)*.

Askeri ve stratejik bakış açılarından, ABD tarafından öncülük edilen Batı, SSCB tarafından dünyanın her tarafında yaratılan küresel baskılara karşı koyabilecek kapasitede değildir ve İsrail bu nedenle 1980’li yıllarda herhangi bir askeri veya ekonomik dış yardım olmadan tek başına ayakta kalabilmelidir, günümüzde, hiç bir ödün vermeden bunu yapabilecek bir kapasitedeyiz²⁰. Dünyadaki hızlı gelişmeler bunun yanı sıra, İsrail’in sadece son çare değil fakat aynı zamanda tek yaşamsal opsiyon olarak kalacağı bütün dünya Yahudilerinin de durumlarını değiştirecektir. ABD’li Yahudiler ile Avrupa ve Latin Amerika toplumlarının mevcut biçimleriyle gelecekte de yaşamaya devam edebileceklerini varsayamayız²¹.

31

Bu ülkedeki varlığımız kesindir ve bizi buradan kuvvet yoluyla veya hileyle (Sedat’ın yöntemi) atabilecek bir güç bulunmamaktadır. Hatalı “barış” politikası, İsraili Araplar problemi ve toprak sorunlarının zorluklarına rağmen bu problemleri çok yakın bir gelecekte etkin bir şekilde halledebiliriz.

Sonuç

1

Orta Doğu için bu Siyonist planın gerçekleştirilmesindeki önemli olasılıkları ve bunun yanı sıra neden yayınlandığını anlayabilmek için üç önemli nokta açıklığa kavuşturulmalıdır.

2

Askeri Arka Plan

Bu planın askeri gerekliliklerinden yukarıda bahsedilmemiş, fakat birçok vesileyle kapalı toplantılarda İsrail Teşkilatının üyelerine aşağı yukarı açıklanmıştır, bu doğrulanmıştır. İsrail askeri güçlerinin, bütün branşlarında, yukarıda bahsedilen bu kadar geniş bölgeleri işgal etmek için yetersiz olduğu kabul edilmektedir. Gerçekten de, Batı Şeria’da Filistin probleminin en yoğun olduğu zamanlarda dahi İsrail Ordusu çok fazla yayılmıştır. Bu sorunu çözmeye yöntem “Haddad

²⁰ Henry Kissinger, “The Lessons of the Past – Geçmişin Dersleri,” *The Washington Review Vol 1*, Ocak 1978; Arthur Ross, “OPEC’s Challenge to the West,” *The Washington Quarterly*, Kış, 1980; Walter Levy, “Oil and the Decline of the West- Petrol ve Batının Çöküşü,” *Foreign Affairs*, Yaz 1980; *Special Report–“Our Armed Forces-Ready or Not – Silahlı Kuvvetlerimiz Hazır mı Değil mi?” U.S. News and World Report* 10 Ekim 1977; Stanley Hoffman, “Reflections on the Present Danger – Mevcut Tehlike Üzerine Düşünceler,” *The New York Review of Books* 6 Mart 1980; *Time* 3 Nisan 1980; Leopold Lavedez “The illusions of SALT-SALT Hayalleri” *Commentary* Eylül 1979; Norman Podhoretz, “The Present Danger-Mevcut Tehlike,” *Commentary* Mart 1980; Robert Tucker, “Oil and American Power Six Years Later- Petrol ve Altı Yıl Sonra Amerikan Gücü,” *Commentary* Eylül 1979; Norman Podhoretz, “The Abandonment of Israel,” *Commentary* Temmuz 1976; Elie Kedourie, “Misreading the Middle East – Orta Doğuyu Yanlış Okumak,” *Commentary* Temmuz 1979.

²¹ Ya’akov Karoz, Yediot Ahronot, 17 Ekim 1980 tarihinde yayımlanan rakamlara göre, 1979 yılında Yahudi aleyhtarı olayların sayısı 1978 yılına oranla iki kat artmıştır. Almanya, Fransa ve İngiltere Yahudi aleyhtarı olayların sayısı 1979 yılında çok fazladır. ABD’de de meydana gelen Yahudi aleyhtarı olaylarda keskin bir artış olmuştur. Yeni Yahudi aleyhtarlığı için bakınız L. Talmon, “The New Anti-Semitism – Yeni Yahudi Aleyhtarlığı,” *The New Republic*, 18 Eylül 1976; Barbara Tuchman, “They poisoned the Wells – Kuyuları Zehirlediler,” *Newsweek* 3 Şubat 1975.

kuvvetleri” ya da mahalli liderlerin emir komutasında görev yapan, halktan tamamen ayrılmış, feodal ve parti bağlantıları dahi olmayan (Falanjistler’de olduğu gibi) “Köy Birlikleri” kullanılmasıdır. Yinon tarafından önerilen çözüm “Haddadland” ve “Köy Birlikleri” oluşturulmasıdır, bunların silahlı güçleri de hiç şüphesiz oldukça küçük olacaktır. İlave olarak, İsrail askeri üstünlüğü böyle bir durumda şimdi olduğundan çok daha büyük olacaktır ve herhangi bir isyan hareketi, Batı Şeria ve Gazze Şeridi’nde yapıldığı gibi kitlesel bir aşağılama ile veya kentlerin halen (Temmuz 1982) Lübnan’da uygulandığı gibi bombalanması ve haritadan silinmesi suretiyle veya her iki yöntemin kullanılmasıyla cezalandırılacaktır. Bunu sağlamak amacıyla plan sözlü olarak açıklandığı şekilde, mini devletçikler arasında, gerekli mobil tahrip edici kuvvetlerden müteşekkil mahalli İsrail garnizonlarının oluşturulmasını gerektirmektedir. Aslında buna benzer bir şeyi Haddadland uygulamasında gördük ve nerdeyse çok yakın bir gelecekte bu sistemin çalıştığının ilk örneğini ya Güney Lübnan’da ya da Lübnan’ın tamamında göreceğiz.

3

Yukarıda belirtilen askeri varsayımların ve bütün planın Arapların, şimdi olduklarından çok daha fazla bölünmeye devam etmelerine ve aralarında gerçek bir kitlesel hareketin olmamasına dayandığı da aşikârdır. Planın bu iki duruma olan bağımlılığı ancak şimdi görülemeyen sonuçları ile çok daha geliştirilmesiyle ortadan kalkacaktır.

4

Bu plan İsrail’de neden yayımlanmalı?

Bu planın yayımlanmasının nedeni İsrail-Yahudi toplumunun iki taraflı tabiatıdır: Genişleme ve ırkçı ayrımla birleştiğinde özellikle Yahudiler için çok büyük bir özgürlük ve demokrasi önlemidir. Böyle bir durumda, İsrail-Yahudi elitleri (TV ve Begin’in konuşmalarını izleyenler) ikna edilmek zorundadırlar. İkna sürecinde ilk adımlar, yukarıda gösterildiği gibi sözlü ifadelerdir, fakat sadece sözlü ikna yönteminin yeterli olmadığı zamanlar gelecektir. Genellikle dikkate değer bir şekilde aptal olan örneğin, orta rütbeli subaylar gibi “iknacılar” ve ‘açıklayıcılar’ için yazılı dokümanlar hazırlanmak zorundadır. Ancak o zaman bunlar, az da olsa öğrenebilir ve başkalarına telkinde bulunabilirler. İsrail ve hatta 1920’li yıllarda Yishuv’lar bu şekilde hareket etmişlerdir. Bizzat ben (muhalif olmadan önce) savaşın gerekliliğinin bana ve diğerlerine 1956 savaşından bir yıl öncesinde ve elimize fırsat geçtiğinde, Batı Filistin’in geri kalanının işgal edilme gerekliliğinin 1965-1967 yılları arasında nasıl açıklandığını hatırlıyorum.

5

Bu tür planların yayımlanmasında neden dıştan gelen hiçbir özel riskin olmadığı kabul edilmektedir?

İsrail’deki ana muhalefet çok zayıf (Lübnan savaşının sonuçlarına göre durum değişebilir) olduğu sürece bu tür riskler Filistinliler dâhil Arap Dünyası ve ABD olmak üzere iki kaynaktan gelebilir. Arap Dünyası bugüne kadar, İsrail-Yahudi toplumu hakkında detaylı ve mantıklı bir analiz yapabilme kabiliyetinde olmadığını açık bir şekilde göstermiştir ve Filistinliler, ortalama olarak, bu konuda diğerlerinden hiç de iyi bir durumda değildirler. Böyle bir durumda, İsrail’in yayımlacı politikası (ki gerçekten doğru) hakkında sesini yükseltenler dahi, bunu gerçek ve ayrıntılı bilgilere dayanmaktan ziyade efsanelere inandıkları için yapmaktadırlar. Buna çok güzel bir örnek Knesset duvarında Nil ve Fırat hakkındaki olmayan İncil ayetine olan kalıcı inançtır. Diğer bir örnek de, bazı en önemli Arap liderler tarafından öne sürülen, İsrail bayrağındaki iki mavi şeridin Nil ve

Fırat nehirlerini sembolize ettiği yönündeki sürekli ve tamamen yanlış olan beyanlardır. Gerçekte bu şeritler Yahudi dua eden şalından (Talit) gelmektedirler. İsraili uzmanlar genellikle Arapların gelecekte kendi ciddi tartışmalarına önem vermeyeceklerine ve Lübnan savaşının onları haklı çıkardıklarını kabul etmektedirler. Bu nedenle, diğer İsrailileri ikna etmek için eski yöntemleri kullanmaya neden devam etsinler ki?

6

Birleşik Devletler’de çok benzer bir durum mevcut, en azından şimdiye kadar. Aşağı yukarı ciddi yorumcular İsrail hakkında bilgileri ve fikirlerinin çoğunu iki kaynaktan almaktadırlar. Bunlardan ilki, neredeyse tamamı İsrail Yahudi hayranlığı olanlar ve bazı özellikleri nedeniyle İsrail devletini eleştirenler de, Stalin’in “*yapıcı eleştiri*” (Aslında Stalin karşıtı olduğunu iddia edenler arasında Stalin’den daha Stalinci olanlar vardır ve bunlar İsrail’i henüz başarısızlığa uğramamış Tanrıları olarak görmektedirler) olarak adlandırdığı türde eleştiriler yapan “*özgür*” Amerikan basınında yayımlanan makalelerdir. Eleştirilerin böylesine ilahlaştırıldığı bir tabloda, İsrail’in her zaman “iyi niyetleri” vardır ve sadece “hatalar yapmaktadır” ve bu nedenle böyle bir plan, İncil’deki Yahudiler tarafından yapılan soykırımlardan bahsetmediği sürece, tam bir tartışma konusu olmayacaktır. Diğer bilgi kaynağı olan The Jerusalem Post da benzer politikalara sahiptir. Bu nedenle İsrail’in, dünya gözlerini kapatmak istediğinden, dünyanın geri kalanına gerçekten “kapalı bir toplum” olması nedeniyle, böyle bir plan gerçekçidir ve hayata geçirilmesi ve uygulanması mümkündür.

Israel Shahak, 17 Haziran 1982, Kudüs

The original source of this article is Association of Arab-American University Graduates, Inc.
Copyright © [Israel Shahak](#), Association of Arab-American University Graduates, Inc. 2016

İsrail’in Yeni Göç Planı

Yazarlar: Ellen Cantarow ve Peretz Kidron

Kaynak: http://members.tripod.com/alabasters_archive/new_exodus.html

İlk yayım tarihi ve yeri: 8 Aralık 1980, Inquiry Magazine, Washington D.C. ABD. *Bu doküman “Orta Doğu için Siyonist Plan” isimli yazıya ek olarak dâhil edilmiştir ve Israel Shahak tarafından 1982 yılında tercüme edilerek yayıma hazırlanmıştır.*

Temmuz 1948 ayıydı, ilk Arap-İsrail savaşı tepe noktasındaydı. İsraili General Yigal Anon sorusunu tekrarladı: “**Halkı ne yapacağız?**” Cevap olarak, eski başbakan Itzhak Rabin’in aktardığına göre, Ben Gurion eliyle bir işaret yaparak “**Hepsini sürüp atın**” dedi. Yeni işgal ettikleri Lydda ve Ramle kasabalarında yaşayan 50.000 Filistinli sivile ne yapacakları hakkında tartışıyorlardı.

Birliklerinin gerisinde “**Baş belası**” olarak tanımladığı “**düşman ve silahlı bir halkın**” kalması probleminden kafası karışan İsraili komutan, İsrail’in kurucu başbakanı ve sonrasında savunma bakanı olan komutanı David Ben-Gurion’a ne yapması gerektiği hususunda fikrini sormaktadır. Ben Gurion’un eliyle yaptığı hareket ve kullandığı “**hepsini sürüp atın**” ifadesi binlerce Arap erkek, kadın

ve çocuğun kaderini belirlemiştir. Emri uygulayan ve insanları Lydda ve Ramle'deki evlerinden sürüp atmaları için birliklerini gönderen komutan; **“Birlik kullanmak ve uyarı ateşi açmaktan kaçınmanın hiçbir yolu olmadığını.”** hatırlamaktadır.

Şimdi adı Lod olan Lydda ve Ramle günümüzde Yahudi kentleridirler. 1948 yılında tahliye edilen evler şimdi İsraili Yahudilere aittirler. **“Sahipsiz”** Mülkler Yasasına dayanarak devlet, savaşın kritik dönemlerinde, özellikle İsrail birliklerinin ileri harekâtı esnasında kaçan Arapların boşalttıkları topraklara el koyar. Topraklar Yahudilere verilir ve yurtlarını terk etmek zorunda kalarak Batı Şeria, Gazze Şeridi ve Orta Doğunun diğer ülkelerine istemeden dağılan insanlar **“mülteci”** durumuna düşerler.

Bu şekilde, birçok kentin Arap nüfusu, neredeyse bir gecede anayurtlarından koparılmış yeni bir sürgün halk haline gelmiştir. Savaş öncesinde, şimdi İsrail'e ait olan topraklarda toplam 860.000 Arap yaşarken bu sayı şimdi 160.000'e düşmüştür. Bazıları yaşadıkları yerlerden sürüp atılmış, bazıları kaçmış ve geri dönmelerine izin verilmemiştir.

Yahudi ve Arap birçok gözlemci, 1980'li yılların, yeni bir 1948 yılı durumu ortaya çıkarabileceğini söylemektedirler. Bu korku, özellikle geçtiğimiz bahar aylarında İsrail'in Batı Şeria'daki iki önemli belediye başkanını sınır dışı etmesi ve bombalı araç saldırıları ile diğer ikisinin yaralanması olayları sonrasında ortaya çıkmıştır. Halhoul kasabası eski belediye başkanının eşi Nihad Milhem geçtiğimiz yaz, “Sadece kocam sınır dışı edilmedi. İki ay içerisinde hepimizi sürüp atmak istediklerini, üzerinde bizim olmadığımız toprakları istediklerini hissediyorum.” ifadelerini kullanmıştır.

1980'li yılların mültecilerinin kimler olacağı şüphesiz kritik bir sorudur. Batı Şeria'da, Hebron'un hemen dışındaki tepelerde kurulan Kiryat Arba yerleşim biriminde yaşayan ve bir sonraki Knesset seçimlerinde aday olan Rabbi Mehir Kahane, Arapların tarihi Yahudi toprakları kadar 1967 yılı öncesinde işgal edilen toprakları da **“gönüllü”** olarak tahliye etmelerini talep etmektedir. Aşırı sağcı Gush Emunim (İnançlılar Bloğu) hareketinin liderleri yaptıkları açıklamalarda Kahane ve takipçilerine nazaran genellikle daha ihtiyatlıdır. Fakat geçtiğimiz bahar aylarında, İnançlılar Bloğunun en önemli kişilerinden bir tanesi olan Rabbi Moshe Levinger; **“Topraklara ne kadar çok Yahudi yerleşir ise güvenlik o oranda artacaktır. Araplar buna karşı çıkmayacaklardır ve başkaldırırlar ise onlarla nasıl başa çıkacağımızı biliyoruz”** açıklamasını yapmıştır.

Kahani ve Levinger her zaman aşırı çılgınlar olarak nitelendirilebilir ve söylediklerinin, devletteki daha önemli kişilerin niyetlerini yansıtmadığı sürece bir önemi bulunmamaktadır.

Son zamanlarda bunun böyle olacağına dair ipuçları vardır. En ciddi teklif İsrail askeri istihbaratının eski şefi olan oldukça güvenilir bir kaynaktan, Aharon Yariv'den gelmiştir. Geçen baharda Jerusalem's Hebrew University'de yaptığı bir konuşmada Yariv, “Bazı insanlar 700.000 ile 800.000 arasındaki Arap nüfusunun yeni bir savaş durumunda sürülmesinden ve ortamın (bir olasılık olarak) buna hazır olduğundan bahsetmektedir. Dil sürçmesi olabilir. Daha belirgin olması için zorlanan Yariv, “bazı insanlar” olarak kimi kast ettiği yönündeki soruları cevaplamayı ret etmiştir. Sütçüsünü kast etmediği yönündeki şüpheler hala geçerlidir.

Mevcut bağlamda Yariv'in ifadesi uğursuzca yankılanmaktadır. İşgal edilen Batı Şeria'da hızlandırılmış bir taarruza maruz kalanlar sadece belediye başkanlarından ziyade bütün halktır. İsrail askeri gücü, birkaç insanın iddia edilen faaliyetleri nedeniyle bütün kasaba ve kentlerde sokağa çıkma yasakları uygulamaktadır. Yine, aile üyelerinin veya etraftaki komşuların bireysel olarak işlediği iddia edilen suçlar nedeniyle, insanların evleri imha edilmiş ve insanlar evlerinden edilmişlerdir. General Mattityahu Pelled geçtiğimiz Mayıs ayında, bir gerilla saldırısı sonrasında, El Halil ve komşu bölgelerdeki 100.000'den fazla Arap'ın yaşadıkları yerlerde uygulanan sokağa çıkma yasağı nedeniyle aklıktan ölmelerine neden olma ile suçlanmıştır.

Bazı gözlemciler bu politikalarda 1948'in tahliye melodilerinin izlerini görmektedirler. Ülkenin önde gelen habercilerinden Amnon Kapeliouk, Yariv'in geçen Haziran ayında günlük Al Hamishmar gazetesinde yayımlanan ifadesi hakkında yorum yaparken; "Kolektif cezalandırma politikası yeni bir uygulama değildir. Bu kolektif ceza uygulamasını, en ihtişamlı günlerinde **arazilerin imparatoru** ünvanlı Moshe Dayan'ın yaptıklarında da görmek mümkündür" sözlerini kullanmıştır. Fakat o günler ile mevcut günler arasındaki fark, Likud hükümetinin yönetiminde uygulanan kolektif cezalandırma politikasının, açık bir şekilde ayrılma niyetinde olanları zorlamaya yönelik olarak yapılıyor olmasıdır.

Resmi İsrail propagandası her zaman 1948 yılındaki toplu Arap göçünün kendiliğinden olduğunu iddia etmektedir. Filistinli liderler kendi halkını, Yahudileri denize dökülecek olan Arap ordularının önünü açmak maksadıyla savaş bölgelerini terk etmeleri yönünde uyarmıştır. İsraililere gelince, toplu göçü teşvik etmenin tam aksine Arapları kalmaları yönünde ikna etmek için ellerinden geleni yaptıklarını iddia etmektedirler (İsrail sözcüleri her zaman, Yahudi liderlerin Arap komşularına, kaçakları durdurma yönündeki çabalarının yararsız olduğu yönünde güven vermeye çabaladıkları, Hayfa örneğine atıfta bulunmaktadır).

İsrail güçleri tarafından ele geçirilmesi sonrasında Dahmash Camisi, Lydda, Temmuz 1948. Wikimedia

1948 olaylarının bu versiyonu, 30 yıldan daha fazla bir süredir beklenmektedir. İsrail propaganda makinesi ülke içinde ve dışında birçok insanı mülteci probleminin Arapların kendileri tarafından yaratıldığına ve İsrail'in yurtlarından edilen Filistinliler probleminde hiç bir sorumluluğunun olmadığına ikna etmiştir. Filistinlilerin, sivillerin sistematik bir şekilde sınır dışı edildiği ve yurtlarından kovulduğu yönündeki iddiaları her zaman uydurma olarak nitelendirilmiştir.

Fakat Arapların görüşü, mevcut hükümet için bir utanç abidesi olacak şekilde, güvenilir İsrail referanslarınca da doğrulanmıştır. İtzhak Rabin'in geçenlerde yayınlanan hatıraları henüz ilk düzeltme nüshası halindeyken dahi, eski bakanlar ve askeri yetkililer tarafından yazılan kitapları sansürleme yetkisine sahip özel bir bakanlık komitesi, bu makalenin başından alıntılar içeren pasajları iptal etmiştir.

Ben Gurion'un kendi eliyle yazılmış biyografisinde Michael Bar-Zohar 1948 savaşıdan başka bir olayı, bir Arap kenti olan Nazareth'in başarısız tahliye teklifini açıklığa kavuşturmaktadır. Bar-Zohar, Ben Gurion'un 18 Temmuz 1948 tarihli günlük sayfasına dayandırdığı haberinde, kentin silah bırakarak teslim olmasından iki gün sonra, Kuzey Bölge Komutanı Moshe Carmel'in Nazareth'in bütün halkının sürülmesi yönünde verdiği emri hatırlatmaktadır. Tugay komutanı tereddüde düşer. Emri aldığı anda kent sakinlerinin yerlerinden edilmemesi yönünde emir verir. Ben Gurion dahi, Arap mallarının yağmalanmaması için makineli tüfeklerin Nazareth'de mevzilenmesi yönünde emir verir.

Fakat Ben Gurion'un Arap siviller hakkındaki politikası, 1948 yılında ve sonrasında tutarsızdır. Carmel'in Nazareth ile ilgili emrine karşı çıktığında dahi başbakan anlaşıldığına göre astını böyle bir emir verdiği için kınamamıştır. Bunun da ötesinde, Bar-Zohar'ın biyografisinde bir İsraili subayın başbakanın ilk Nazareth ziyaretiyle ilgili bilgiler bulunmaktadır. Etrafa şaşkınlık içerisinde baktı ve **"Neden bu kadar çok Arap var, neden onları sürüp atmadınız?"** diye sordu. (Bu açıklamalar Bar-Zohar'ın İbranice yazılmış biyografisinde mevcuttur, özet haline getirilmiş İngilizce versiyonunda bulunmamaktadır).

Bir nokta bütün şüphelerin ötesindedir: Ben Gurion, Arap sivillerin kitlesel olarak sürülmelerini, yeri ve zamanı geldiğinde duruma göre kullanılabilir veya bir kenara bırakılacak bir politik enstrüman olarak uygun bir seçenek olarak görmüştür. Bu şartlar, duruma göre değişkendir. Lydda ve Ramle olayında Ben Gurion, Tel Aviv yakınında ve Kudüs ana rotası üzerinde büyük bir Arap nüfusunun olmasını stratejik açıdan rahatsız edici bir durum olarak görmüştür. Birkaç mil ötede savaş devam ederken böyle bir durum, aynı zamanda taktik açıdan da bir utançtır. Aksine, yaşam alanı olan Golan tepelerinin ele geçirilmesi sonrasında, belki de Ben Gurion'un buradaki tahliye emrini iptal etmesinin de nedeni olarak, Nazareth'in önemi azalmıştır.

1947 yılında kabul edilen Birleşmiş Milletler Bölünme Planı, sınırları o zamanlar Filistin’de yaşayan 650.000 Yahudi’nin çoğunu içine alan bir devlet oluşturmuştur. Fakat bu bölge, her ne kadar azalmış olsa da, aynı zamanda büyük bir Arap azınlığı da barındırmaktadır. Bunun da ötesinde 1948 savaşı süresince, İsrail kuvvetleri, Filistin’e ait olan ve Birleşmiş Milletler tarafından Araplara bırakılan ilave toprakları da işgal etmiştir. 1948 savaşı sonrasında, İsrail kontrolü altında kalan saha, bir zamanlar 750.000 Arap nüfus barındırmaktadır. Araplar kalmış olsalardı, sayıları Yahudilerden daha fazla olurdu.

Günümüzde % 85’i Yahudi olan yaklaşık olarak dört milyon İsrail vatandaşı bulunmaktadır. Fakat kalan az miktardaki Arap kalıntıları birçok İsrail liderini hala kaygılandırmaktadır. Örneğin, Ağustos 1973 ayında, devlet içerisindeki yerleşim programlarından sorumlu olan güçlü Yahudi Ajansı; “Golan Tepelerinde Genel Geliştirme” adlı bir program yayınlamıştır. Doküman açık ve net bir şekilde, Arap nüfus yoğunluğunun en fazla olduğu Golan tepelerindeki bazı yerleşim birimlerinde Yahudi halkın sayısının çok düşük olduğunu ortaya koymaktadır. Rapora göre bölgeyi Yahudi nüfusun fazla olduğu ve bütün Yahudi şehir merkezleri, Yahudi tarımsal yerleşim birimleri ve diğerleri dâhil, Yahudiler için cazibe merkezi olan bir hale getirmek için onlarca yıllık bir geliştirme planına ihtiyaç duyulmaktadır.

Bununla birlikte bazı İsraili liderler Golan tepelerindeki Yahudi yerleşim hızından memnun değildirler. Halen savunma bakanlığı görevini yürüten Ariel Sharon, tarım bakanı bu hoşnutsuzluklarını, 1977 yılındaki bir basın mülakatında açığa vurmuşlardır: Ariel Sharon gazete ile yaptığı mülakatta; “Ben şimdi yabancılarla da ilgileniyorum, Araplar, devletin topraklarını devir almaktalar. Bu meselede tamamen bir zayıflık söz konusudur. Ulusal topraklar yabancılar tarafından çalınmaktadır. Golan tepelerinde topraklar herkese açıktır ve Golan tepelerinin Yahudileştirilmesini konuşurken, arazi şimdi Yahudi olmayan bir özelliğe sahiptir. Diğer sorumlu unsurlar ile birlikte hareket ederek, ulusal toprakların yabancılar tarafından alınmasına engel olmak için sert önlemler almaya başladım. Yakında Yahudileri yerleştirecek hiç bir yer kalmayacak.” ifadelerini kullanmıştır.

İsrail’in demografik problemleri 1967 yılındaki zaferin meyveleri olarak artmıştır. Batı Şeria ve Gazze Şeridi üzerindeki kontrol, bir milyondan fazla Arap nüfusun olduğu geniş sahaların askeri anlamda işgali anlamına gelmektedir. Son 13 yıl boyunca içten içe yanan mesele, toprakların anavatana eklenip eklenmemesidir. Sağ kanat, Menachem Begin’in Herut Partisi, Milli Dini Parti ve onların militan öncüsü olan Gush Emunim, teröristlerin tarihi İsrail ve vadedilen toprakların bir parçası olduğuna inanmaktadırlar. Bu dini aşırı milliyetçiler bütün İsrail hükümetlerini Judea, Samaria ve Gazze Şeridinin İsrail devleti topraklarına eklenmesi yönünde uyarmaktadırlar.

“Facts on the Ground” olarak adlandırılan İsrail yerleşim birimleri, Batı Şeria’daki Arap köylerinin etrafında mantar gibi çoğalmıştır, fakat aleni ilhak meselesi üzerinde hala ateşli tartışmalar sürmektedir. Filistin’in kendi kaderini tayin hakkını savunan solcular ve liberallerden oluşan küçük bir azınlık, prensip olarak toprak ilhaka karşı çıkmaktadırlar. Fakat İsrail ana sisteminde çok az kişi böylesine düşüncesiz bir pozisyon almaya cesaret edebilir. Politik sistemin pozisyonu çok daha pragmatiktir.

1948 yılında birlikleri Lydda ve Ramle’yi işgal eden ihtiyar Yigal Allon Labor Partisinde de önde gelen bir simadır. Yigal Allon, İsrail’in işgal edilen topraklardan kısmen çekilmesini öngören bir plan hazırlamıştır. Artık İsrail’in kontrolünde olmayan topraklar Ürdün’e (Labor Parti çoğunluğu tarafından kabul edilen ve sözde **“Ürdün Opsiyonu”** olarak adlandırılan plan, Kral Hüseyin ve FKO tarafından ret edilmiştir) verilecektir. Fakat Allon Planına göre İsrail’e geçecek olan topraklardaki Araplara ne olacaktır? Gerçekte bu, Allon’un 1948 yılında Ben Gurion’a sorduğu “Halka ne olacak?” sorusuyla tamamen aynıdır.

Toprakların ilhak edilmesi Büyük İsrail nüfusunun, üçte biri Filistinli Arap olan yaklaşık olarak beş milyona ulaşması ile sonuçlanabilir. Yüzyılın sonuna kadar bu Arap azınlık % 40’i aşabilir. Bu **“dengesizlik”** birçok farklı inançtan, “güvercinler” dâhil İsrailli Yahudileri alarma geçirmiştir. Örneğin, *Şimdi Barış* hareketine mensup Dedi Zucker, söylediğine göre; ‘Batı Şeria’nın ilhakı, İsrail’in Yahudi yapısını tehdit ederek, bütün nüfus dengesini değiştirecektir.’ ifadelerini kullanmıştır. Benzer şekilde Allon’un çalışma arkadaşı olan Abba Eban da ilhakin “İsrail’in demokratik bir Yahudi devlet olma

özelliğini tehlikeye sokacağı” uyarısında bulunmuştur. İsrail’in Yahudilik karakterini muhafaza etmenin yolları Yahudiliği simgeleştirmek ya da vatandaşların çoğunluğunu Yahudi yapmaktır.

Bazıları Ben Gurion’un ilk politikası olan kitlesel Yahudi göçünü bir çıkış yolu görmektedirler. Eski Savunma bakanı Ezer Weizmann’ın dediği gibi; “Sadece üç milyon Yahudi varsa, iki milyon Arap olması bir problemdir, on milyon Yahudi var ise hiçbir problem yoktur.”

İrkçi hesap, kitlesel Yahudi göçünün 1950’li yıllarda durduğu garip gerçeğini göz ardı etmektedir. Son yıllarda İsrail’e göç eden Yahudi sayısı 20.000-30.000’den fazla değildir ve ortalama olarak her yıl 20.000 Yahudi veya İsrailinin anavatanlarını terk ettiğine inanılmaktadır. Bu nedenle göç nedeniyle ortaya çıkan yıllık artış yılda 10.000’den azdır ve bu oran Weizmann’ın öngörüsü olan 2000 yılında 10.000.000 Yahudi nüfusuna ulaşmak için hiç te yeterli değildir.

Hiç şüphesiz bütün demografik mesele toprak sorununa bağlıdır. Soru, günün sonunda iki halktan hangisinin toprak üzerinde hakkı olduğudur. En radikal cevap, 1948 yılında yapıldığı gibi yerli Arapları ülkenin dışına sürmektir. Fakat bunun yanında, Arapların İsrail sınırları içerisinde kalmalarına izin veren, çok daha az sert ve daha kademeli bir çözüm olan toprakların kamulaştırılması da bir alternatiftir. Örneğin, İsraililerin “Bedeviler” olarak çağırdıkları halk kendilerini sadece “çiftçi” olarak adlandırmaktadır. İsrail hükümeti, sadece 1975 yılında, Mısır ve Gazze Şeridi arasındaki Pitchat Rafiah bölgesinde göçebe hayatı sürmeyen bu insanlardan binlercesini zorla tahliye etmiştir. Mapam parti delegasyonu 6 Nisan 1975 tarihinde Gazze Şeridinin iki katı büyüklüğünde 800.000 dönüm arazinin sahiplerinin ellerinden sökülüp alınma aşamasında olduğunu yazmıştır. “Çadırlar yakıldı, su kuyuları kurutuldu, evler buldozerler tarafından kullanılamaz hale getirildi ve meyve bahçeleri tahrip edildi.” Arazilere el koyulduğu bilgisi çevredeki kibutzlarda yaşayan İsraililerin protestoları üzerine kamuoyu tarafından öğrenildi fakat sol kanada mensup **Kibutz Hareketinin** çoğunluğu, o zaman da şimdi olduğu gibi el koyulan topraklar üzerinde yerleşimi savundu.

Damadaki Kemancının anayurdundan kovulan ünlü Musevi sütçüsü Teveye - Filmde Ortodoks Yahudilerinin çektikleri zorluklar anlatılmaktadır. 12 Eylül 1980 darbesi kendisine haber verildiğinde ABD Başkanı Jimmy Carter Fiddler on the Roof filmi izlemektedir.

Ağustos 1979 ayında Ezra Rivlis isimli gazeteci buldozerlerin yerle bir ettiği Bedevi köylerine gitti, İsrail'in inşa faaliyetlerine başlayacağı Bedevilerden alınan topraklar dikenli tellerle çevrilmiş durumdaydı. Al Hamishmar gazetesinde yazdığı yazısında Rivlis, dikenli tellerin içinden dışarı bakarak: "Diğer tarafta bedeviler bize bakıyorlar, şaşkın gözlerle, malları ellerinden alınmış ve problemlerini gidermek için ne bir düzenleme ne de bir çözüm yok." satırlarını kaleme almıştır.

İsrail'in toprağa olan açlığı böylece zorla sınır dışı etme olmaksızın tatmin edilmiştir. Ülke sınırları boyunca, insanları sınır dışı etmeksizin yapılan kamulaştırma, toprakları ellerinden alınan insanlar büyük ucuz Arap iş gücü havuzuna katıldıklarından, ekonomik kazançlar da sağlamıştır. Ve aynı zamanda belirli bir politik kar payı da vardır: imkânları kısıtlı Yahudiler isyan edebilirler fakat Arap işçilerin buldukları yerde tutulmaları çok daha kolaydır.

Fakat bu tür tedbirlere kızmak ve karşı gelmek Araplara karşı yürütülen ayrımcılığa ayak uydurmuştur. 1976 yılında politik dert ve sorunları sonunda patlamış ve **"Toprak Gününde"** bütün Arap azınlıkların katıldığı bir günlük protesto eylemleri İsrail ordusu ve polisi tarafından vahşice bastırılmıştır. Bu olay, nüfusun yedide birini oluşturmalarına rağmen, devlet için potansiyel bir tehdit olarak algılanan İsrail Arap nüfusuna karşı resmi hoşgörüsüzlüğü iyice güçlendirmiştir.

Gemilerle akın akın İsrail'e gelen Yahudiler.

İşgal edilen topraklarda hükümet direnişe karşı baskı rejim uygulamaktadır. ‘Terörün engellenmesi’ yasası Temmuz ayında parlamentoda kabul edilmiştir, yasada; terörist organizasyonlara halk sempatisi ve devletin güvenliğine karşı işlenen suçlar gibi ifadeler bulunmaktadır. Aynı anda kabul edilen Vatandaşlık Kanununda yapılan değişiklik, iç işleri bakanına, devlete sadık olmayanların vatandaşlıklarını ellerinden alma hakkını vermektedir, hiç şüphe yok ki ‘‘sadakatsizlik’’ kavramının kapsamının belirlenmesi de iç işleri bakanına bırakılmıştır. Bunun gibi tedbirler etkin bir şekilde muhalefeti susturur ise hükümet yaptığı işten her zaman olduğu gibi tatmin olacaktır. Fakat bu tedbirler yeterli olmazsa veya bölgede türbülansın hızla şiddetlendiği bir savaş zamanında, 1948 yılında alınan olağanüstü tedbirler tekrar uygulanabilir.

Hükümet, Mehir Kahanes ve Moshe Levingers gibi aşırı fanatiklerin tersine, devlet sınırlarında zorunlu sınır dışı etmeleri bir Arap hikâyesi olarak reddetmektedir. Genel olarak sorunu baştan savmayı tercih etmektedir. Begin’in destekçileri aslında büyük bir şevkle Yahudi hegemonyasının, iki toplum arasındaki iyi komşuluk ilişkileri vasıtasıyla el ele yürüyebileceği öngörmektedirler.

Fakat İsrail liderleri özel konuşmalarında kamuoyuna yaptıkları açıklamalarında oldukları gibi dikkatli olmayabilirler. Nüfus problemi için daha radikal bir çözümün hem iktidar, hem de muhalefet kanadında ciddi olarak ele alındığına dair işaretler mevcut. Politik spektrumdaki farklı görüşlere sahip liderler, Filistin politik isyanının geçenlerdeki gösterisine karşı Arapları, kendilerini 1948 trajedisinin yinelenmesi riskine soktukları yönünde uyararak tepki gösterdiler. Bu tür yarı örtülü tehditler önemli ölçüde, her üçü de geçmişte general şimdi politikacı olan Sharon, Rabin ve Dayan’dan gelmektedir. Bunlardan en az ikisi (Dayan ve Rabin), 1948 trajedisinin nasıl ve kimler tarafından tasarlandığı hakkında gizli bilgilere sahiptir.

1919 yılında Ben Gurion; **‘‘Ülkenin mevcut yerli halkının topraklarını ellerinden almak ne arzu edilen ne de makul bir hareket tarzıdır. Siyonizm’in amacı bu değildir.’’** diye yazarken, on yıl sonra aynı görüşü daha lirik bir ifadeyle dile getirmiştir; ‘‘Arzu ettiğimiz her şeyi başarmak için her şeye el koymak zorunda olsak dahi, benim manevi bakış açım göre bizim tek bir Arap çocuğun mallarını almaya hakkımız yoktur.’’

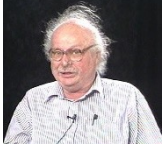
Ben Gurion’un halefleri onun 1919 yılında söylediklerine kulak vermek mi yoksa 1948 yılında yaptıklarını taklit etmek mi niyetindedir?

Yazar: Oded Yinon. 1973 yılında Orta Doğu Çalışmaları Hebrew Üniversitesinden mezun olmuştur. 1978 yılında aynı üniversiteden Orta Doğu Çalışmaları alanında yüksek lisans derecesini almıştır. Aynı yıl Tel Aviv üniversitesinde araştırma görevlisi olarak çalışmıştır. 1974-1978 yılları arasında İsrail’de çeşitli bakanlıklarda görev yapmıştır. Çeşitli üniversitelerde Orta Doğu tarihi dersleri vermiştir. Çeşitli üniversitelerde eğitimlik ve akademik direktörlük

görevlerini yürütmüştür. 1974 yılından itibaren yurt içinde ve dışında çeşitli dergi, haber ajansları ve gazetelerde makaleler ve deneme türünde yazılar kaleme almıştır.

İbranice-İngilizce Çeviren: Israel Shahak, Kudüs'te bulunan Hebrew Üniversitesinde organik kimya profesörüdür ve Israeli League for Human and Civil Rights başkanlığı görevini yürütmektedir. "The Shahak Papers" adıyla İbrani basınında yer alan belli başlı yazılarının koleksiyonunu yayınlamıştır, sayısız kitap ve makalesinin yazarıdır. Bunlar arasında 'The Non-Jew in the Jewish State' İsrail basınında yer alan çeşitli yazılarının bir derlemesidir. Son kitabı 'İsrail's Global Role: Weapons for Repression' AAUG tarafından 1982 yılında yayımlanmıştır.

İngilizce-Türkçe Çeviren: Ercan Caner Elektrik ve Elektronik Mühendisliğinin yanı sıra, uçak ve helikopter lisanslarına sahiptir. Yüksek lisans derecesini 2012 yılında Gazi Üniversitesi'nden Avrupa Birliği – Türkiye İlişkileri alanında alan Caner, halen Türkiye Hava Sahası Yönetimi alanında Haliç Üniversitesi'nde doktora tez çalışmalarını sürdürmektedir. Bir yazılım firmasında proje yöneticisi ve havacılık projeleri alan uzmanı olarak çalışan Caner, Asliye Ceza Mahkemelerinde "**Havacılık Bilirkişiliği**" alanında pilot ve bakım uzmanlığı görevini de yürütmektedir. İleri Mühendislik ve Tasarım alanında "**Smart Mentor**" unvanı da olan Caner, yazı ve çevirilerini academia.edu ve sunsavunma.net sitelerinde paylaşmaktadır. Caner evli ve iki çocuk babasıdır. İngilizce bilen ve Fransızca okuyabilen Caner'in **İnsansız Hava Araçları** (2014) ve **Taarruz Helikopterleri** (2015) konulu makaleleri yayımlanmıştır. 40 yılı kapsayan TSK, Birleşmiş Milletler, NATO ve savunma sektör deneyimlerine sahiptir. ercancaner@gmail.com

Önsöz: 1946 yılında doğan Michel Chossudovsky Kanadalı ekonomist ve yazardır. Ottawa Üniversitesinde ekonomi profesörüdür ve 2001 yılından beri **Centre for Research on Globalization** direktörü olarak görev yapmaktadır. Gelişmekte olan ülke hükümetlerine ekonomik danışmanlık yapan Birleşmiş Milletler ve Birleşmiş Milletler Latin Amerika ve Karayipler Ekonomik Komisyonu gibi uluslararası organizasyonlara da danışmanlık görevlerini yürütmektedir. Chossudovsky'nin özellikle Centre for Research on Globalization'da yaptığı

çalışmalar Kanada ana akım akademik çevreleri tarafından aşırı komplo teorileri olarak değerlendirilmektedir.

Yayıncı: Khalil Nakhleh, ABD İndiana University'den Ph. D. Derecesi olan Galilee, İsrail/Filistin'de çalışmalarını sürdüren bir insanbilim uzmanıdır. Ana akademik çalışmaları ve faaliyetleri işgal edilmiş topraklarda yaşayan, kolonileştirilmiş ve parçalanmış Filistin toplumu ve insanların, dış yardım ve desteklere bağlı kalmadan, nasıl özgür, üretken, bağımsız ve kendi kendine üretebilen bir topluma dönüşebileceği üzerine yoğunlaşmıştır. Dr. Nakhleh Filistin toplumu, gelişme, Hükümet Dışı Organizasyonlar ve eğitim alanlarında İngilizce ve Arapça dillerinde birçok kitap ve makaleye imza atmıştır. Red Sea Press yayın kuruluşu tarafından 2012 yılında **“Küreselleşen Filistin: Bir Ülkenin Satışı”** isimli son kitabı yayımlanmıştır. abusama@palnet.com